Στήκετε καὶ κρατεῖτε τὰς παραδόσεις, ἃς ἐδιδάχθητε εἴτε διὰ λόγου εἴτε δι' ἐπιστολῆς ἡμῶν
Β' Θεσσαλονικεῖς (Κεφ. Β' στιχ. 15)

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

ΙΣ)ΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Κυριακὴ 2 Μαρτίου 1959 (Π.Ο.Η.)
Ἔτος ΙΔ'. Ἀριθ. 307 Τιμὴ Φύλλου Δρχ. 1

ΕΚΔΟΣΙΣ ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ Γ.Ο.Χ.
Γραφεῖα: Ὁδὸς Κάνιγγος 32—Ἀθῆναι

Διευθύνεται ὑπὸ ἀμελοῦς Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:
Ἑξάμηνος δραχ. 15.— Ἐτησία δραχ. 30
Ἐξωτερικοῦ: Ἑξάμ. δολ. 2.—Ἐτησία δολ. 4

Η ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ ΚΑΙ Η ΕΛΛΑΣ

Δὲν προτιθέμεθα νὰ ἐξετάσωμεν τὸ θέμα ὑπὸ τὸ πρῖσμα ἑνὸς στενοῦ ἐθνικισμοῦ καὶ πρὸ παντὸς μέσα εἰς τὰ πλαίσια τοῦ αὐθαιρέτου σχήματος: «Ἑλληνοχριστιανικὸς πολιτισμός».

Ἡ Ὀρθοδοξία, ὡς ἡ μόνη ὑγιὴς δογματικὴ ἐκδήλωσις τοῦ χριστιανισμοῦ, διαμορφωθεῖσα διὰ τοῦ φωτισμοῦ τοῦ Παναγίου Πνεύματος (ἐφ' ὅσον πνεύματι ἁγίῳ φερόμενοι οἱ Ἅγιοι Πατέρες ἐνήργησαν), ὡς φῶς, ὡς ὁδός, ὡς ἀλήθεια ἀνήκει εἰς ὅλους τοὺς λαοὺς τῆς γῆς, ἀφορᾷ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους καὶ ἐνδιαφέρει ἅπαντας τοὺς κατοίκους τῆς γῆς, τοὺς ἐπιθυμοῦντας τὴν ἑαυτῶν σωτηρίαν. Κατὰ συνέπειαν δὲν ἀποτελεῖ ἐθνικὸν δημιούργημα τῆς Ἑλλάδος, οὔτε φυλετικὸν γνώρισμα.

Εἶναι ὅμως ἐκτὸς πάσης ἀμφισβητήσεως, ὅτι ἡ Ὀρθοδοξία ἰδιαιτέρως εὐηργέτησε τὴν Ἑλλάδα, ἐξωράϊσε τὴν πατροπαράδοτον ἀρετὴν τῶν Ἑλλήνων καὶ συνετέλεσε εἰς τὴν ἱστορικὴν ἐπιβίωσιν τῆς φυλῆς μας διὰ μέσου τόσων καταιγίδων καὶ θυελλῶν.

Καὶ αὐτὸ θὰ εἶναι τὸ θέμα τῆς παρούσης στήλης. Ὅταν ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἦλθε εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ ἐτελείωσε ἢ μᾶλλον διέκοψε ἀποτόμως τὴν ἱστορικήν του ὁμιλίαν ἐπὶ τοῦ Ἀρείου Πάγου, οἱ Ἀθηναῖοι τὸν ἐπλησίασαν καὶ τοῦ εἶπαν: «ἀκουσόμεθά σου καὶ πάλιν»· ἄλλοι «ἐχλεύαζον αὐτόν».

Ἡ πρώτη λοιπὸν ἐπίσημος ὑποδοχὴ τοῦ χριστιανισμοῦ ὑπὸ τῶν ἐκπροσώπων τοῦ εἰδωλολατρικοῦ ἑλληνισμοῦ ὑπῆρξεν ὁ χλευασμὸς καὶ ἡ εἰρωνεία. Ἀλλὰ παρ' ὅλα ταῦτα τὸ κήρυγμα τοῦ Μεγάλου Ἀποστόλου τῶν Ἐθνῶν δὲν παρέμεινε ἄκαρπον. Αἱ πράξεις τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων πληροφοροῦν, ὅτι «τινὲς δὲ ἄνδρες κολληθέντες αὐτῷ ἐπίστευσαν, ἐν οἷς καὶ Διονύσιος ὁ Ἀρεοπαγίτης καὶ γυνὴ ὀνόματι Δάμαρις καὶ ἕτεροι σὺν αὐτοῖς» (Πράξ. ΙΖ, 34).

Ἡ μικρὰ αὐτὴ ὁμὰς τῶν Ἀθηναίων ἐξεπροσώπησε ὁλόκληρον τὸν Ἑλληνισμόν, (λόγῳ τῆς ἰδιότητος τῶν Ἀθηνῶν ὡς πνευματικοῦ κέντρου), λαβοῦσα παρὰ τοῦ Ἀποστόλου τὸν θεῖον πυρσὸν τῆς χριστιανικῆς πίστεως. Ἐκτὸς ὅμως τῆς κεντρικῆς Ἑλλάδος, εἰς τὰς κεντρικωτέρας πόλεις τῆς ὁποίας συνεστήθησαν χριστιανικαὶ Ἐκκλησίαι, ἡ Μικρασιατικὴ Ἑλλὰς ἐνεκολπώθη τὴν χριστιανικὴν θρησκείαν.

Τοιουτοτρόπως ἐξασφαλίζεται εἰς ἕνα λαόν, διαφθειρόμενον ὑπὸ τὸ πέλμα τοῦ Ρωμαίου κατακτητοῦ καὶ ἀπειλούμενον ἀπὸ τὸν ἀδυσώπητον νόμον τοῦ ἱστορικοῦ ἀφανισμοῦ νέος πνευματικὸς ὁρίζων, ἀλλὰ καὶ νέα δύναμις ἐπιβιώσεως!

Ὁ ὁρίζων τοῦ χριστιανισμοῦ καὶ ἡ δύναμις τῆς Ἐκκλησίας!

Ὁ φιλοσοφικὸς στοχασμὸς θὰ στρέφεται τοῦ λοιποῦ πέριξ ζητημάτων ὑπερτάτης σημασίας, ὡς τὸ τοῦ Θεοῦ, τοῦ Τριαδικοῦ δόγματος, τῆς ἀθανασίας τῆς ψυχῆς τοῦ κατὰ Χριστὸν ὀρθοῦ βίου· ἡ Ἐκκλησία πάλιν θὰ ἐξαγιάσῃ τὸν βίον, θὰ διαμορφώσῃ νέα ἤθη καὶ ἔθιμα, θὰ διανοίξῃ νέας ὁδοὺς δραστηριότητος καὶ θὰ ὁδηγήσῃ εἰς νέα κοινωνικὰ σχήματα, σχεδὸν ἄγνωστα εἰς τὴν περιοχὴν τοῦ εἰδωλολατρικοῦ κόσμου.

Καὶ πράγματι ἡ ἀνήσυχος ἀγωνία τοῦ ἑλλη-

νικοῦ πνεύματος εὑρίσκει μοναδικὸν πεδίον δράσεως εἰς τὸν ἀγῶνα ἐναντίον τῶν αἱρέσεων.

Ἀθανάσιοι, Βασίλειοι, Γρηγόριοι καὶ σύμπαντες οἱ, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἑλληνόφωνοι θεηγόροι ὁπλῖται τῆςἀκαταμαχήτου παρατάξεως τῆς Ὀρθοδοξίας, ἱστάμενοι ἀμετακίνητοι ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τῆς Ἁγίας Γραφῆς, ἐξακοντίζουν κατὰ τῶν κεφαλῶν τῶν δρακόντων τοὺς πυρίνους κεραυνοὺς τῆς σοφίας των, οἱ ὁποῖοι δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο, παρὰ αὐτὸ τοῦτο τὸ ἁγιογραφικὸν ὑλικὸν αὐθεντικῶς ἑρμηνευθὲν καὶ φιλοσοφικῶς διατυπωθέν.

Ἐκ παραλλήλου ἡ Ἐκκλησία, ὡς καθεστὼς ἁγιότητος, ἀγωνίζεται νὰ ἀποτοξινώσῃ τὸν κοινωνικὸν ὀργανισμὸν ἀπὸ τὰ δηλητήρια τῆς συνοδευούσης τὸν εἰδωλολατρικὸν κόσμον ἠθικῆς διαφθορᾶς καὶ νὰ παρουσιάσῃ νέας μορφὰς κοινωνικοῦ βίου. Ἱδρύει τὴν οἰκογένειαν, καταργεῖ τὴν δουλείαν, ἐπιφέρει τὴν ἰσότητα, ἀπελευθερώνει κοινωνικῶς τὴν γυναῖκα, ἀναβιβάζει εἰς ἐπίπεδον σεβασμοῦ τὸ βρέφος καὶ διὰ τοῦ Ἁγίου Βαπτίσματος, τὸ περιβάλλει μὲ τὸ κῦρος τῆς ἐκκλησιαστικῆς προσωπικότητος.

Δι' ὅλων δὲ αὐτῶν δημιουργεῖται ἡ ἱστορικὴ πραγματικότης τῆς Ὀρθοδοξίας, διαμορφοῦται ἡ ἐθνικὴ συνείδησις τῶν νεωτέρων Ἑλλήνων.

Τοιουτοτρόπως ὅμως ἐξασφαλίζεται εἰς τὸν λαὸν αὐτὸν μία θαυμασία Κιβωτὸς Σωτηρίας, ἡ ὁποία θὰ τὸν διασώσῃ ἀπὸ ἐπερχομένας καταιγίδας.

Καὶ τὸν ἔσωσε!

Κατὰ τοὺς χρόνους τῆς θλιβερᾶς καὶ βαρυτάτης δουλείας τοῦ γένους ὁ ἀκατάβλητος δυναμισμὸς τῆς φυλῆς ἔσχε ὡς ἀκένωτον πηγὴν τὴν Ὀρθοδοξίαν, ἥτις πλέον διὰ τῆς παρόδου τοῦ χρόνου μετουσιώθη εἰς θρησκευτικὰ καὶ Ἐκκλησιαστικὰ βιώματα ἰσχυρᾶς ἐντάσεως.

Ἀσφαλῶς ἐὰν κατὰ τοὺς χρόνους τῆς δουλείας ἔζων οἱ Ἀθηναῖοι, οἱ ὑποδεχθέντες μὲ χλευασμὸν καὶ εἰρωνίαν τὸν Ἀπ. Παῦλον εἰς τὰς Ἀθήνας, θὰ ᾐσθάνοντο ἐντροπὴν καὶ θὰ ἐζήτουν συγγνώμην!

Ἐὰν ὅμως ἐκεῖνοι θὰ ᾐσθάνοντο ἐντροπήν, διότι δὲν διῃσθάνθησαν τὴν συντριπτικὴν δύναμιν καὶ τὴν ἀπέριττον ὡραιότητα, τῆς ὁποίας ὑπὸ τὰ «ξενίζοντά τινα» μετέφερε εἰς τὴν πατρίδα των ὁ Ἀπ. Παῦλος, δὲν αἰσθάνονται ἐντροπὴν σήμερον μερικοὶ νεώτεροι Ἕλληνες, οἱ ὁποῖοι ἔχοντες γνῶσιν τῆς τεραστίας συμβολῆς τῆς Ὀρθοδοξίας εἰς τὴν διαμόρφωσιν τῶν ἱστορικῶν συνθηκῶν τοῦ νεωτέρου Ἑλληνισμοῦ, συνωμοτοῦν πικοιλοτρόπως κατὰ τῆς Ὀρθοδοξίας.

Αἰώνιοι Ἰουλιανοὶ παραβάται ἐπιζητοῦν νὰ στήσουν εἰς τὴν Πατρίδα μας εἴδωλα καὶ ξόανα τοῦ ὑλισμοῦ, τοῦ μασσονισμοῦ, τοῦ προτεσταντισμοῦ, τοῦ παπισμοῦ!

Τὸ ἔργον τους ἀπαίσιον καὶ προδοτικόν, οὐχὶ ὅμως ἐπικίνδυνον!

Διατί;

Διότι ὑπάρχουν Θεολόγοι, θεολογικαὶ σχολαί, μορφωμένοι κληρικοί, πανίσχυροι ἐπίσκοποι;

Ὄχι!

Ἀλλὰ διότι ὑπάρχει ὁ λαὸς μὲ τὰ βιώματα καὶ τὸν ψυχισμόν του. Καὶ αὐτὸς τροφοδοτεῖ μὲ ἀνυστάκτους φρουροὺς τὸν πατροπαράδοτον θησαυρόν!

ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ

Ἰδιαιτέραν συγκίνησιν ᾐσθάνθημεν πληροφορηθέντες ὅτι ἡ Κυβέρνησις τοῦ Βασιλέως τῆς Ἰορδανίας ἐδημοσίευσε νόμον περὶ τοῦ Ἑλληνορθορδόξου Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων, δι' οὗ κατοχυροῦνται τὰ ἐπὶ τοῦ Παναγίου Τάφου πανάρχαια δικαιώματα τῶν Ἑλλήνων. Διὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ διαλύονται αἱ ἐπιβουλαί, αἱ συνωμοσίαι, τὸ μῖσος πολλῶν σκοτεινῶν δυνάμεων ἐναντίον τῆς ἀκροπόλεως τοῦ Ἑλληνισμοῦ εἰς τὴν Παλαιστίνην, τὴν ὁποίαν ἀνοικοδόμησαν οἱ αἰῶνες. Ἀλλὰ καὶ διασφαλίζεται ἕνα κέντρον τῆς Ἑλληνοφώνου Ὀρθοδοξίας, τὸ ὁποῖον πολλὰς καὶ ἀνεκτιμήτους ὑπηρεσίας προσέφερε καὶ προσφέρει εἰς τὴν Οἰκουμενικὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν.

Τὴν σπουδαιότητα τῆς κυβερνητικῆς χειρονομίας τῆς Ἰορδανίας δυνάμεθα νὰ ἐκτιμήσωμεν, διότι προσωπικῶς ἀντελήφθημεν τὴν δυσκολίαν καὶ τοὺς κινδύνους, ποὺ ἀντιμετωπίζει τὸ ἱερὸν τάγμα, ποὺ φρουρεῖ ἀγρύπνως τὰ κατανυκτικὰ σεμνώματα τοῦ χριστιανισμοῦ, τοὺς Ἁγίους τόπους.

Ὅτε πρὸ ἐτῶν καὶ συγκεκριμένως τὸ 1957 εἴχομεν μεταβῆ μετὰ τοῦ διαπρεπεστάτου κανονιολόγου καὶ ἐξαιρέτου κ. Παναγ. Παναγιωτάκου εἰς τὴν Ἁγίαν πόλιν Ἱερουσαλὴμ μᾶς ἐδόθη ἡ εὐκαιρία νὰ γνωρίσωμεν ἐκ τοῦ πλησίον τὰς συνθήκας ὑπὸ τὰς ὁποίας ἐργάζεται ἡ Ἁγιοταφικὴ ἀδελφότης. Καὶ εἶναι ἤδη θαυμαστὴ εὐκαιρία νὰ πληροφορηθῶσιν οἱ εὐσεβεῖς ἀναγνῶσται τῆς «Φωνῆς τῆς Ὀρθοδοξίας» τὸ εὐλαβὲς πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ., μίαν ὡραίαν ἐνέργειαν τῆς Ἐκκλησ. Ἐπιτροπῆς, συνδεομένην μὲ τὴν πρεσβυγενῆ Σιωνίτιδα Ἐκκλησίαν.

Ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Ἐπιτροπὴ ἐπιθυμοῦσα νὰ ἐπιτύχῃ μίαν σοβαρὰν λύσιν τοῦ ζητήματός μας ἐσκέφθη νὰ ἔλθῃ εἰς ἐπαφὴν μὲ τὴν ἁγιοταφικὴν ἀδελφότητα, ἡ ὁποία ὡς γνωστὸν ἀκολουθεῖ τὸ παλαιὸν ἡμερολόγιον, μὴ ἀποδεχθεῖσα εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς τὴν μεταρρύθμισιν. Πρὸς τοῦτο ἐζήτησε τὴν γνώμην καὶ συμπαράστασιν τοῦ κ. Παν. Παναγιωτάκου, μεθ' οὗ συνεζήτησε εἰς ἐπανειλημμένας συσκέψεις τὸ ὅλον ζήτημα.

Εἶναι πρὸς τιμὴν τοῦ ἐξαιρέτου ἐπιστήμονος, ὅτι ὡμίλησε μὲ τὴν γλῶσσαν τῆς ἀληθείας, διακυβεύσας ἴσως, χάριν αὐτῆς καὶ συμφέροντα ἀπορρέοντα ἐκ τῆς σχέσεώς του πρὸς τὴν κρατοῦσαν Ἐκκλησίαν.

Οὕτως εἶπε «Δὲν συμφέρει εἰς τὴν κίνησίν σας νὰ δεχθῆτε Διοικητικὴν ἐξάρτησιν ἐκ τῆς κρατούσης Ἐκκλησίας, ἀποδεχόμενοι τὸ μνημόσυνον τοῦ κυριάρχου Μητροπολίτου διὰ τοῦ μνημοσύνου ἢ

κρατοῦσα Ἐκκλησία θὰ σᾶς ἀπορροφήσῃ.

Δύο λύσεις διανοίγονται ἢ νὰ καταστῇ δυνατὴ ἡ χειροτονία ἐπισκόπων ἐκ κληρικῶν τῆς κινήσεώς σας ἢ νὰ ἐνταχθῆτε ὑπὸ μίαν ὁμόφρονα Ἐκκλησίαν».

Μὲ βάσιν λοιπὸν τὴν ἀνωτέρω γνωμοδότησιν τοῦ σοφοῦ νομοδιδασκάλου κ. Π. Παναγιωτάκου ἀπεφασίσθη, κατὰ πλειοψηφίαν (1) ἡ ἀποστολὴ διμελοῦς ἐπιτροπῆς εἰς Ἱεροσόλυμα, χάριν βολιδοσκοπήσεως τῶν παραγόντων τῆς Ἁγιοταφικῆς Ἀδελφότητος. Ὑπὸ ποῖον ὅμως θὰ ἀπεστέλλετο ἡ ἐπιτροπὴ αὕτη;

Ὡς μόνος κατάλληλος, λόγῳ τοῦ κύρους του, ἐκρίθη ὁ κ. Π. Παναγιωτάκος. Οὗτος λοιπὸν παρεκλήθη καὶ ἀπεδέχθη. Τὸν συνώδευσε ἀντιπρόσωπος τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς, δυνάμενος νὰ γνωρίζῃ τὴν κίνησιν ἡμῶν καὶ νὰ ἔχῃ γνώμην.

Ἀλησμόνητος θὰ μείνῃ ἡ ἀποστολὴ αὕτη λόγῳ τῆς ἰδιαζούσης σπουδαιότητός της, ἀλλὰ καὶ λόγῳ τοῦ κλίματος, ὅπερ διεμόρφωσε. Βεβαίως ἡ ἐπιτυχία τοῦ διαβήματος δὲν ἦτο προεξησφαλισμένη, ὅπως δὲν δύναται νὰ προεξασφαλισθῇ ἡ ἐπιτυχία οὐδενὸς ἀνθρωπίνου διαβήματος· ἐν τούτοις ὅμως ἐπέτυχε εἰς βαθμὸν μεγαλύτερον τῶν ἀρχικῶν προσδοκιῶν.

Ἡ Ἁγιοταφικὴ Ἀδελφότης, ἐκτιμῶσα τὸ κῦρος τοῦ κ. Παναγιωτάκου, ἐδέχθη ΕΠΙΣΗΜΩΣ τὴν ὑπ' αὐτὸν παλαιοημερολογιτικὴν ἀποστολήν, ὥρισε ἐπίσημον σύνδεσμον καὶ ξεναγὸν τὸν Μητροπολίτην Γάζης κ Στέφανον. Ἐγένοντο ἀρκεταὶ συναντήσεις ἐπὶ τοῦ θέματος αὐτοῦ, παρόντων μάλιστα καὶ διπλωματικῶν προσωπικοτήτων. Ἐπεδαψιλεύθησαν τιμαὶ καὶ φιλοφρονήσεις εἰς τὴν ἐπιτροπήν, αἵτινες βεβαίως ἀνεφέροντο εἰς ὅλον τὸ πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. Πρὸ παντὸς ὅμως ἐτέθη τὸ ζήτημα τῆς ἐντάξεως τῶν παλαιοημερολογιτῶν Ἑλλάδος ὑπὸ τὸ Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων, τὸ ὁποῖον ὑπεστήριξε δι' ἀκαταμαχήτων ἐπιχειρημάτων ὁ κ. Παναγιωτάκος καὶ τὸ ὁποῖον προέβαλλε κυρίως ὡς ἐθνικὸν ζήτημα, ἐφ' ὅσον ἡ ἐπίλυσίς του θὰ ἐνίσχυε τὸ καθεστὼς τοῦ Παναγίου Τάφου.

Τοσαύτη ἦτο ἡ προκληθεῖσα ἐντύπωσις, ὥστε ἓν ἐκ τῶν κυριωτέρων μελῶν τῆς Ἁγιοτ. Ἀδελφότητος, ὁ γέρων Θεοδώρητος, Μέγας Δραγουμᾶνος, ἔκλαυσε, εὐχηθεὶς ἐπιτυχίαν καὶ ὑποσχεθεὶς συμπαράστασιν. Τὸ μέτρον τῆς ἐπιτυχίας τοῦ διαβήματος τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς συνιστοῦν τὰ ἑξῆς περιστατικά:

1) Ἡ ὑπὸ τὸν ἀείμνηστον τότε Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν Δωρόθεον Ἱερὰ Σύνοδος αἰφνιδιάσθη ἐκ τοῦ διαβήματος αὐτοῦ!

2) Ὁ ὄντως συνετὸς καὶ ἐκκλησιαστικὸς ἀνὴρ Δωρόθεος ἐδέχθη, κατ' ἀρχήν, συζήτησιν πρὸς λύσιν τοῦ παλαιοημερολογιτικοῦ, μὲ βάσιν τὸ Μετοχιακὸν καθεστώς. Δυστυχῶς ἡ ἀπροσδόκητος ἐκδημία του ἐτερμάτισε τὴν ἀναπτυχθεῖσαν δραστηριότητα.

Ἐν τέλει ἡ εἰς Ἱεροσόλυμα ἀποστολὴ ἐξησφάλισε πολλοὺς φίλους ἡμῶν, μέλη τοῦ Πατριαρχείου, ὥστε νὰ δυνάμεθα νὰ ὑπολογίζωμεν εἰς μίαν ἀκόμη ἐφεδρείαν.

Ἴσως τώρα, ὅτε τὸ Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων ἀνέκτησε σταθερωτέραν νομικὴν βάσιν καὶ φαίνεται νὰ ἀπηλλάγη τοῦ κινδύνου τοῦ ἐξαραβισμοῦ του, διότι ἀνεγνωρίσθη ἐπισήμως, ὡς Ἑλληνορθόδοξον Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων (Ροὺμ Ὀρθοδόξ) καὶ ἐγένετο δεκτόν, ὅπως ὁ ἑκάστοτε Πατριάρχης εἶναι Ἑλληνορθόδοξος, ἴσως τώρα δύναται νὰ ἀσκήσῃ ἀποφασιστικώτερον ρόλον εἰς τὴν ρύθμισιν πολλῶν ἐκκρεμούντων ζητημάτων, ἐν οἷς καὶ τὸ παλαιοημερολογιτικόν.

Δι' αὐτὸ μετὰ χαρᾶς χαιρετίζομεν τὴν λαμπρὰν αὐτὴν νίκην τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων καὶ εὐχόμεθα τὸ θεσπέσιον τάγμα τῆς Ἁγιοταφικῆς ἀδελφότητος, τὸ φρυκτωροῦν ἐπὶ τοῦ αἱμορράντου βράχου τοῦ Γολγοθᾶ καὶ τοῦ Ζωοδόχου Τάφου τοῦ Κυρίου νὰ βαδίζῃ τὴν ὁδὸν τοῦ θριάμβου πρὸς τὸ μεγαλεῖον τῆς Ὀρθοδοξίας, ὅπερ ἤρχισε ἀπὸ τῆς συγκροτήσεως τῆς Ἀποστολικῆς Συνόδου Ἱεροσολύμων. Ἡ πορεία αὕτη δὲν ἀνεστάλη οὔτε μετὰ τὴν κατάκτησιν τῆς Παλαιστίνης ὑπὸ τῶν ἀράβων, τοῦ ἁγιωτάτου Πατριάρχου Ἱεροσολύμων Σωφρονίου, δεχθέντος τὴν διαβεβαίωσιν τοῦ Χαλίφου Ὀμάρ, ὅτι οἱ ἄραβες ἰδιαιτέρως ἐκτιμοῦν τὸ «βασίλειον γένος τῶν Ἑλλήνων» καὶ θὰ σέβωνται ἐσαεὶ τὴν ἐπὶ τῶν προσκυνημάτων κυριότητα τῶν Ἑλλήνων. Τὰ αἰσθήματά των αὐτὰ ἐπεκύρωσαν μὲ ἱστορικὸν ἔγγραφον (ἀχτιμανέ), ὅπερ ἐπέδωσε προσωπικῶς ὁ Ὀμὰρ εἰς τὸν Πατριάρχην.

Ἐπ' εὐκαιρία τοῦ σημειώματος αὐτοῦ εὐχαριστοῦμεν τὸν φίλον κ. Π. Παναγιωτάκον, εἰς τὴν δραστηριότητα τοῦ ὁποίου ὀφείλεται ἡ προβολὴ ἡμῶν εἰς τοὺς κύκλους τοῦ ἱστορικοῦ αὐτοῦ Πατριαρχείου, ἐλπίζοντες εἰς τὴν ἐξακολούθησιν τῆς συμπαραστάσεώς του.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἀνακοινοῦται ὅτι πᾶσα ἀποστολὴ χρημάτων εἴτε ἀπὸ ὀφειλὴν συνδρομῶν ἐφημερίδος ἢ διαφόρους ἄλλας εἰσφορὰς πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος ἀπευθύνεται ΜΟΝΟΝ πρὸς τὸν Ταμίαν Ἱερομ. ΓΡΗΓΟΡΙΟΝ ΠΑΠΑΒΛΑΧΟΝ, ὁδὸς Κάνιγγος 32—Ἀθῆναι.

(Ἐκ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς)

(1) Τὴν ἀπόφασιν ταύτην ἔλαβον: Ἀρχιμ. Ἀκάκιος Παπᾶς, Παρθένιος Σκουλῆς, Μερκούριος Καλοσκάμης, Χρυσόστομος Νασλίμης, Παντελεήμων Τσαλούπης, Αὐγῖνος Χατζηστεφάνου, Ματθαῖος Λαγγῆς.

Ὑπεύθυνος ὕλης **Παναγιώτης Ι. Βρετάκος**
Κάνιγγος 32 — Ἀθῆναι

Τυπογραφεῖον Γεώργιος Σερμπίνη
Θεμιστοκλέους 33

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΚΛΟΓΗΝ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Πρὸ ἡμερῶν ἐν Θεσσαλονίκῃ διενηργήθη ἐκλογὴ πρὸς ἀνάδειξιν νέου Διοικητικοῦ Συμβουλίου καὶ Ἐξελεγκτικῆς Ἐπιτροπῆς. Οἱ ἐκλεγέντες συνελθόντες εἰς πρώτην συνεδρίασιν, κατηρτίσθησαν εἰς σῶμα ὡς ἑξῆς :

Πρόεδρος : **Ἠλίας Νικολόπουλος** Δημοσιογράφος, Ἀντιπρόεδρος : **Παναγ. Κοσσαρᾶς** Ἀσφαλιστής, Γεν. Γραμματεύς : **Παναγ. Βασιλειάδης** Συνταξ. Δικαστικός, Ταμίας : **Βασίλ. Εὐστρατιάδης** ἰδιωτικὸς ὑπάλληλος, Ἔφορος : **Ἀγγ. Κάρτας** ἰδιωτικὸς ὑπάλληλος, Μέλη : **Ἀντ. Πέππας, Ἰωάν. Χαλβατζῆς, Ἀγησίλ. Σούλας, Δημ. Σπυρούδης, Δημ. Κατούδης, Χρ. Χριστοδουλᾶτος καὶ Δημ. Καλλιώτης.**

Εἰς τὴν ἀνωτέρω φωτογραφίαν τὸ ἀρτισύστατον Διοικητικὸν Συμβούλιον μετὰ τῆς Ἐξελεγκτικῆς Ἐπιτροπῆς εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Κοινότητος, εἰς τὸ ὁποῖον εὐχόμεθα καλὴν προκοπὴ καὶ πλουσίους πνευματικοὺς καρπούς.

ΜΙΑ ΘΕΤΙΚΗ ΕΛΠΙΣ ΕΠΙΒΙΩΣΕΩΣ ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΗΜΩΝ ΑΓΩΝΟΣ

Καὶ ἄλλοτε εἴχομεν γράψει διὰ τὴν Ἕνωσιν τῶν Νέων καὶ διὰ τὴν στοργήν, μὲ τὴν ὁποίαν τοὺς περιβάλλομεν. Αὐτὸ ἄλλωστε ἀποτελεῖ παράδοσιν καὶ γραμμὴν διὰ τὸν ἱερὸν ἡμῶν ἀγῶνα.

Εἰς ὅλας τὰς ἐκδηλώσεις αὐτοῦ ἔλαβον μέρος, παντοῦ προσέφεραν τὸν πολύτιμον ἐνθουσιασμόν των καὶ πάντοτε ἐξωράϊσαν τὴν κίνησίν μας Ἀλλὰ καὶ ἐκ τῆς φάλαγγος τῶν νέων πολλὰ ἀξιόμαχα στελέχη προῆλθον, ποὺ ὑπηρετοῦν σήμερον τὸν ἱερὸν ἀγῶνα ὡς κληρικοὶ ἢ λαϊκοί· ἄλλοι πάλιν δημιουργήσαντες οἰκογένειαν μεταγγίζουν εἰς τοὺς ἀπογόνους των τὰ σωτήρια νάματα τῆς πίστεως.

Ἰδιαιτέρως λοιπὸν ἐχάρημεν, ὅταν τοὺς ἴδωμεν καὶ πάλιν συντασσομένους ὑπὸ τὴν σημαίαν τῆς Ὀρθοδοξίας, ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῆς Ἐκκλησίας, σωφρονεστέρους πολλῶν πρεσβυ-

Κυριακὴ τῆς Τυροφάγου

Ο ΣΩΣΤΟΣ ΔΡΟΜΟΣ

Μὴ θησαυρίζετε θησαυροὺς ἐπὶ τῆς γῆς, θησαυρίζετε θησαυροὺς ἐν οὐρανῷ.

Οὐδέποτε ἠκούσθη πιὸ ταιριαστὸς λόγος διὰ τὸν πλοῦτον ἀπὸ τὸν λόγον αὐτὸν τοῦ Κυρίου. Καὶ λύσις δὲν ἐδόθη ἄλλη ἀπὸ τὴν σημερινήν.

Ὁ ἄνθρωπος σήμερον εἶναι βουτηγμένος εἰς τὴν φροντίδα τῆς ὕλης. Καὶ ἐν ἐγρηγόρσει καὶ εἰς τὸν ὕπνον του καὶ εἰς κάθε τόπον, χρόνον καὶ ἐνασχόλησιν κατέχεται ἀπὸ τὸ ἄγχος τῆς ὕλης, τοῦ χρήματος. Καὶ τὸ χρῆμα τὸν ἐκδικεῖται. Δὲν τὸν ἀφίνει σὲ ἡσυχίαν. Ἐφιάλτης καὶ φάντασμα ἔγινε, ποὺ σπαράζει τὴν ζωήν του. Πολὺ ὀρθῶς ἔγραψε κάποιος ὅτι τὸ χρῆμα μοιάζει μὲ αἱμοχαρῆ Πάνθηρα, ἕτοιμο νὰ κατασπαράξῃ τὸν κύριό του, ὁ ὁποῖος εἶχεν τὴν ἀπρονοησίαν νὰ κλεισθῇ εἰς τὸ ἴδιον κλουβί.

Ἀγὼν λοιπόν, σκληρὸς καὶ ἀδησώπητος καὶ εἰς τὸν ἀγῶνα αὐτὸν ὁ ἄνθρωπος γίνεται ἀγνώριστος. Ἡ καρδιά του σκληρύνεται, ἡ ψυχή του παγώνει, ὁλόκληρος εἶναι ἕνας ἀποκρουστικὸς καὶ ἀρρωστημένος εἰδωλολάτρης.

Ἀλλὰ αὐτὴ ἡ εἰκὼν τοῦ ἑνὸς ἀνθρώπου ποὺ κατήντησε τέρας καὶ τύραννος δὲν εἶναι φρικτοτέρα ἀπὸ τὴν εἰκόνα τῆς κοινωνίας ὁλοκλήρου. Κατέχεται ἀπὸ τὸν ὑψηλὸ πυρετὸ τοῦ χρήματος καὶ παραληρεῖ, παραπαίει καὶ βασανίζεται. Δὲν εὑρίσκει ἡσυχία, ἐνῷ ἡ κρίσις κορυφώνεται καὶ ξεσπᾷ σὲ κοινωνικὰ δράματα, σὲ ἀδικίας καὶ πολέμους.

Τί θὰ γίνῃ; Ἐρωτοῦν μὲ ἀγωνία πολλοί. Πῶς θὰ ἐπέλθῃ ἡ θεραπεία; Ἔ, λοιπὸν ἡ θεραπεία μόνον μὲ τὸν τρόπον τοῦ Θεανθρώπου ἐπέρχεται. Μὴ θησαυρίζετε θησαυροὺς ἐπὶ τῆς γῆς λέγει ὁ Κύριος. Μόνον ὅποιος κατορθώσει καὶ ἀρνηθῇ τὴν ὕλη ἐκεῖνος θὰ ἠμπορέσῃ νὰ ἀνυψωθῇ κατακορύφως πρὸς τὸ πνεῦμα.

Τὸ πνεῦμα δὲ αὐτὸ εἶναι ἡ σωτηρία, ὅπου «οὔτε σὴς οὔτε βρῶσις ἀφανίζει, οὔτε κλέπται διορύσσουσι καὶ κλέπτουσι».

Ἡ σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου ὡς ἀτόμου καὶ τῆς κοινωνίας ὡς συνόλου εὑρίσκεται εἰς τὸ κατὰ πόσον θὰ ἐφαρμοσθῇ ἡ ὑπόδειξις τοῦ Διδασκάλου καὶ Σωτῆρος. Ἐὰν ὁ ἄνθρωπος ἐξακολουθήσῃ τὸν ἀχαλίνωτον δρόμον τοῦ θησαυρισμοῦ ἡ καταστροφή του εἶναι βεβαία. Θάνατος τῆς ἁμαρτίας τὰ ὀψώνια. Ἐὰν ὅμως μάθῃ νὰ περιφρονῇ τὸ χρῆμα νὰ τὸ θεωρῇ μέσον καὶ ὄχι σκοπὸν τῆς ζωῆς του τότε θὰ ἀνατείλῃ ὁ ζεστὸς ἥλιος μιᾶς ζωῆς, γεμάτης ἀγάπη καὶ πνευματικὴ πληρότητα.

τέρων καὶ δραστηριωτέρους πολλῶν ἀξιωματούχων.

Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακήν, τοῦ Ἀσώτου, εἶχον συγκεντρωθῆ εἰς τὰ γραφεῖα, ὅπου τοὺς ἐχαιρέτησε ἀντιπρόσωπος τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς καὶ τοὺς ὡμίλησε ἐμπνευσμένως ὁ Καθηγητὴς Θεολόγος κ. Κων)νος Ἀργυρός.

Ὡς ἐπληροφορήθημεν, τὴν παρελθοῦσαν Κυριακήν, τοῦ Τελώνου καὶ Φαρισαίου, μετέβησαν εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν Ἁγίου Νικολάου Βαρυμπόμπης τοῦ πατρὸς Παρθενίου, ἔνθα εὑρίσκεται ὁ τάφος τοῦ ἀειμνήστου ἡμῶν ποιμενάρχου.

Συνωμιλήσαμεν μὲ ἐκπροσώπους τοῦ Διοικητικοῦ των συμβουλίου καὶ μᾶς ἐδόθη ἡ εὐκαιρία νὰ ἐκτιμήσωμεν τὸν βαθύτατον σεβασμόν των, τοὺς ἁγνοὺς των ὁραματισμούς, τὴν ἀφατρίαστον μαχητικότητα, τὸ ἐκκλησιαστικόν των φρόνημα.

Τοὺς συγχαίρομεν βαθύτατα. «Ἡ Φωνὴ τῆς Ὀρθοδοξίας» ἐκτιμῶσα τὸ κίνημα αὐτὸ τῆς ὀρθοδόξου Νεολαίας μας προσφέρει εἰς τοὺς εὐγενεῖς αὐτοὺς εὐέλπιδας τῆς ἀγωνιζομένης Ὀρθοδοξίας τὴν παροῦσαν στήλην, ὥστε ἀπ' αὐτῆς καὶ δι' αὐτῆς νὰ ἐπικοινωνῇ μὲ τοὺς ὑπολοίπους ἀδελφοὺς καὶ νέους τῆς πατρίδος μας.

Καλεῖ δὲ ὅλους τοὺς νέους τῶν Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Πειραιῶς νὰ ἐνταχθῶσιν εἰς τὴν Ἕνωσιν τῶν Νέων.

Ἀγαπητά μας καὶ καλὰ παιδιά, σᾶς εὐχόμεθα θριάμβους καὶ πρόοδον χάριν ὑμῶν αὐτῶν καὶ τῆς Ὀρθοδοξίας, ἥτις ἀναμένει ἀπὸ ὑμᾶς τοὺς θεηγόρους ὁπλίτας τῆς ἀκαταγωνίστου φάλαγγός της.

Ἀπὸ τὴν ἑορτὴν τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν τοῦ Παραρτήματος Δράμας

ΑΙ ΑΙΡΕΣΕΙΣ ΚΑΙ Ο ΕΚ ΤΩΝ ΑΙΡΕΣΕΩΝ ΚΙΝΔΥΝΟΣ

Ἀπὸ τὴν πρώτην στιγμὴν τοῦ ἱστορικοῦ βίου τῆς Ἐκκλησίας ἀνεφάνησαν ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι εἴτε σκοπίμως, εἴτε ἐκ πλάνης παρηρμήνευσαν ὡρισμένας ἀρχὰς τῆς χριστιανικῆς θρησκεία:. Ἡ παρερμηνεία αὐτὴ ἀπετέλεσε τὴν αἵρεσιν. Τὸ θλιβερώτερον ὅμω: εἶναι, ὅτι τὰς αἱρέσεις αὐτὰς ἠθέλησαν νὰ τὰς κηρύξουν ὡς τὴν ἀληθῆ θρησκείαν οἱ ὀπαδοί των, δημιουργήσαντες οὕτω σάλον καὶ ἀναστάτωσιν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ.

Αἱ κυριώτεραι αἱρέσεις ἀναφέρονται εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Χριστοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἀρνούμεναι τὴν Θεότητα αὐτῶν, ἄλλαι πάλιν εἰς τὴν σχέσιν μεταξὺ τῶν τριῶν προσώπων τῆς Παναγίας Τριάδος, διδάσκουσαι τριθεϊσμὸν κλπ. Δὲν ἔλειψαν καὶ ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι παρηρμήνευσαν ἄλλας ἀρχὰς τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ βίου, ὡς τὴν τοῦ χρόνου καὶ τοῦ τρόπου τῆς Βας παρουσίας, τῆς προελύσεως καὶ τῆς μετὰ θάνατον τύχης τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς, τοῦ τρόπου δικαιώσεως καὶ σωτηρίας τοῦ ἀνθρώπου κλπ.

Τὸ βιβλίον τῶν αἱρέσεων εἶναι ὀγκῶδες. Διατὶ αἱ αἱρέσεις συνιστοῦν κίνδυνον ;

Μά.... δὲν χρειάζε αι μεγάλη σοφία διὰ νὰ τὸ ἀντιληφθῇ κανείς !

Ἡ αἵρεσις ἀπομακρύνει τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τὸ ἀληθὲς νόημα τῆ: χριστιανικῆς πίστεως. Κατ' ἀρχὴν λοιπὸν ὁδηγεῖ τὸν ἄνθρωπον εἰς τὴν περιοχὴν τοῦ ψεύδους καὶ τῆς πλάνης. Τὸ ψεῦδος ὅμως καὶ ἡ πλάνη συνιστοῦν βλασφημίαν κατὰ τοῦ Παναγίου Πνεύματος, διὰ τοῦ φωτισμοῦ τοῦ ὁποίου διετυπώθησαν αἱ ἀπαραίτητοι διὰ τὴν σωτηρίαν τοῦ ἀνθρώπου ἀλήθειαι. Βλασφημία λοιπὸν κατὰ τοῦ Παναγίου Πνεύματος ἡ αἵρεσις. Καὶ ἡ βλασφημία αὐτὴ ὑπερθεματίζει εἰς σπουδαιότητα καὶ τὴν βαρυτέραν ἁμαρτίαν, ὡς λέγει ὁ Σωτὴρ «Διὰ τοῦτο λέγω ὑμῖν, πᾶσα ἁμαρτία καὶ βλασφυμία, ἀφεθήσεται τοῖς ἀνθρώποις ἡ δὲ τοῦ Πνεύματος βλασφημία οὐκ ἀφεθήσεται τοῖς ἀνθρώποις» (Ματθ. ΙΒ, 31).

Ἡ αἵρεσις καθιστᾷ ἀδύνατον τὴν σωτηρίαν τοῦ ἀνθρώπου, διότι ὁ αἱρετικὸς ἄνθρωπος δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ κάνῃ ὀρθὴν χρῆσιν τῶν μέσων σωτηρίας, ἐφ' ὅσον τὰ ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας καθοριζόμενα μέσα εἶναι ἀρρήκτως συνδεδεμένα μὲ τὴν ἀλήθειαν, τὴν ὁποίαν ἀρνεῖται ὁ αἱρετικός. Ἡ ἀλήθεια τῆς πίστεως καὶ τὰ μέσα δικαιώσεως εἶναι ἀρρήκτως συνδεδεμένα, ὡς ὁ καρπὸς μὲ τὰς ρίζας.

Ἐπὶ πλέον διὰ τῆς αἱρέσεως δημιουργεῖται ἀντίθεσις, μάχη, ὀξύτης μεταξὺ τῶν Ἐκκλησίας καὶ φυγαδεύεται ἡ τόσον πολύτιμο: καὶ ἀπαραίτητος διὰ τὴν χριστιανικὴν ζωὴν ἀγάπη. Ἔχομεν περιπτώσεις πραγματικοῦ αἱματηροῦ πολέμου εἰς τοὺς κόλπους τῆς Ἐκκλησίας, προελθόντος ἐκ τοῦ θ νασίμου μίσους, ὅπερ διεχώρισε τὴν Ἐκκλησίαν ἐξ αἰτίας μιᾶς αἱρέσεως.

Ἰδοὺ λοιπὸν οἱ ἐκ τῶν αἱρέσεων τρομακτικοὶ κίνδυνοι διὰ τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὴν Ἐκκλησίαν.

Δι' αὐτὸν ἀκριβῶς τὸν λόγον ἀνέκαθεν ἡ Ἐκκλησία ἠγωνίσθη ἐναντίον τῶν αἱρέσεων. Καὶ κατ' ἀρχὴν διὰ τῶν Οἰκουμενικῶν καὶ τοπικῶν Συνόδων ἡρμήνευσε κατὰ τρόπον αὐθεντικὸν καὶ διὰ τῆς ἐπιστασίας τοῦ Ἁγίου Πνεύματος τὰς θεμελιώδεις ἀρχὰς τῆς χριστιανικῆς πίστεως, ὡς αὗται ἀναφέρονται εἰς τὴν Ἁγίαν Γραφήν, διότι τὸ θεῖον μεταλλεῖον τῆς Ὀρθοδόξου διδασκαλίας εἶναι αὐτή.

Ἐν συνεχείᾳ δ ὰ τῆς διαμορφώσεως τῆς Ὀρθοδόξου παραδόσεως ἐπλούτισε ὄχι μόνον τὰς διανοίας τῶν πιστῶν μὲ τὴν ὀρθὴν διδασκαλίαν, ἀλλὰ καὶ τὰ βιώματά των μὲ μίαν ἰδιορρυθμίαν ζωῆς, ἡ ὁποία βοηθεῖ τὴν κατανόησιν τῆς σωζούσης ἀληθείας καὶ τὴν ἀσφαλεστέραν αὐτῆς περιφρούρησιν.

Παραλλήλως διὰ τῶν συγγραμμάτων τῶν Ἁγίων Πατέρων, ἅτιν: εἶναι ὄντως τὰ πάγχρυσα στόματα τοῦ Λόγου, διὰ τῶν ὅρων καὶ τῶν κανόνων τῶν Συνόδων, προσεδιώρισε τὴν περιοχὴν τῆς Ὀρθοδοξίας, ὥστε ἀσφαλῶς νὰ κινῆται ὁ πιστὸς μέσα εἰς αὐτήν.

Ὑποχρέωσις λοιπὸν παντὸς χριστιανοῦ εἶναι νὰ ΓΝΩΡΙΣΗ τὴν πίστιν του, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ πλέον νὰ ΖΗΣΗ μέσα εἰς τὴν θείαν περιοχὴν τῆς Ὀρθοδοξίας.

Ἄλλως κινδυνεύει νὰ ἐκτραπῇ εἰς αἵρεσιν. Ἡ πίστις δὲν εἶναι ἀντικ ίμενον ὑποκειμενικῆς ἀντιλήψεως τοῦ Θείου καὶ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου, δυναμένης νὰ ὁδηγήσῃ εἰς αὐθαίρετον θρησκευτικότητα ἡ πί

ΠΕΝΘΗ

Τὴν 16)2) 59 (π.ἡ) ἐξεδήμησε πρὸς Κύριον ὁ Ἱερομόναχος Σάββας, κατὰ κόσμον Σταῦρος, ἐφημέριος τοῦ Ἱεροῦ Παρθενῶνος Χίου, Ἅγιος Κωνσταντῖνος. Προήρχετο ἐκ Μαρκοπούλου Ἀττικῆς καὶ ἐδέχθη τὸ Ἅγιον σχῆμα πρὸς τὸ τέλος τῆς ζωῆς του Ὑπῆρξε ἡρωϊκὸς μαχητὴς τῆς Ὀρθοδοξίας, ἀλλὰ καὶ συμπαθέστατος ἀπὸ ὅλους. Ἡ Χίος θρηνεῖ διὰ τὴν ἀπώλειαν τοιούτου κληρικοῦ, ἁγίου, ἐναρέτου, πιστοῦ, ζηλωτοῦ.

Ὁ θάνατος τὸν ηὗρε ἐξόριστον ἐκ Χίου, ἀπὸ τὸ πάθος τοῦ Δεσπότου (κατὰ κυριολεξίαν) τῆς Χίου, Παντελεήμονος.

Ἡ νεκρώσιμος ἀκολουθία ἐψάλη κατανυκτικώτατα ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ Ὑπαπαντῆς Μαρκοπούλ υ, ἧς κτίτωρ ἦτο ὁ μεταστάς, ὑπὸ τῶν Ἀρχιμ, Ἰωνᾶ Μιχαηλίδου καὶ Στεφάνου Τσίκουρα. Ὁ τελευταῖος οὗτος ἐξεφώνησε συγκινητικώτατα τὸν ἐπικήδειον.

Στήκετε καὶ κρατεῖτε τὰς παραδόσεις, ἃς ἐδιδάχθητε εἴτε διὰ λόγου εἴτε δι' ἐπιστολῆς ἡμῶν
Β' Θεσσαλονικεῖς (Κεφ. Β' στιχ. 15)

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

ΙΕ)ΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Κυριακὴ 2 Μαρτίου 1959 (Π.Ο.Η.)
Ἔτος ΙΔ'. Ἀριθ. 307 Τιμὴ Φύλλου Δρχ. 1

ΕΚΔΟΣΙΣ ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ Γ.Ο.Χ.
Γραφεῖα: Ὁδὸς Κάνιγγος 32—Ἀθῆναι

Διευθύνεται ὑπὸ ἀμίσθου Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:
Ἑξάμηνος δραχ. 15.— Ἐτησία δραχ. 30
Ἐξωτερικοῦ: Ἑξάμ. δολ. 2.— Ἐτησία δολ. 4

Η ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ ΚΑΙ Η ΕΛΛΑΣ

Δὲν προτιθέμεθα νὰ ἐξετάσωμεν τὸ θέμα ὑπὸ τὸ πρῖσμα ἑνὸς στενοῦ ἐθνικισμοῦ καὶ πρὸ παντὸς μέσα εἰς τὰ πλαίσια τοῦ αὐθαιρέτου σχήματος: «Ἑλληνοχριστιανικὸς πολιτισμός».

Ἡ Ὀρθοδοξία, ὡς ἡ μόνη ὑγιὴς δογματικὴ ἐκδήλωσις τοῦ χριστιανισμοῦ, διαμορφωθεῖσα διὰ τοῦ φωτισμοῦ τοῦ Παναγίου Πνεύματος (ἐφ' ὅσον πνεύματι ἁγίῳ φερόμενοι οἱ Ἅγιοι Πατέρες ἐνήργησαν), ὡς φῶς, ὡς ὁδός, ὡς ἀλήθεια ἀνήκει εἰς ὅλους τοὺς λαοὺς τῆς γῆς, ἀφορᾷ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους καὶ ἐνδιαφέρει ἅπαντας τοὺς κατοίκους τῆς γῆς, τοὺς ἐπιθυμοῦντας τὴν ἑαυτῶν σωτηρίαν. Κατὰ συνέπειαν δὲν ἀποτελεῖ ἐθνικὸν δημιούργημα τῆς Ἑλλάδος, οὔτε φυλετικὸν γνώρισμα.

Εἶναι ὅμως ἐκτὸς πάσης ἀμφισβητήσεως, ὅτι ἡ Ὀρθοδοξία ἰδιαιτέρως εὐηργέτησε τὴν Ἑλλάδα, ἐξωράϊσε τὴν πατροπαράδοτον ἀρετὴν τῶν Ἑλλήνων καὶ συνετέλεσε εἰς τὴν ἱστορικὴν ἐπιβίωσιν τῆς φυλῆς μας διὰ μέσου τόσων καταιγίδων καὶ θυελλῶν.

Καὶ αὐτὸ θὰ εἶναι τὸ θέμα τῆς παρούσης στήλης. Ὅταν ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἦλθε εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ ἐτελείωσε ἢ μᾶλλον διέκοψε ἀποτόμως τὴν ἱστορικήν του ὁμιλίαν ἐπὶ τοῦ Ἀρείου Πάγου, οἱ Ἀθηναῖοι τὸν ἐπλησίασαν καὶ τοῦ εἶπαν: «ἀκουσόμεθά σου καὶ πάλιν»· ἄλλοι «ἐχλεύαζον αὐτόν».

Ἡ πρώτη λοιπὸν ἐπίσημος ὑποδοχὴ τοῦ χριστιανισμοῦ ὑπὸ τῶν ἐκπροσώπων τοῦ εἰδωλολατρικοῦ ἑλληνισμοῦ ὑπῆρξεν ὁ χλευασμὸς καὶ ἡ εἰρωνεία. Ἀλλὰ παρ' ὅλα ταῦτα τὸ κήρυγμα τοῦ Μεγάλου Ἀποστόλου τῶν Ἐθνῶν δὲν παρέμεινε ἄκαρπον. Αἱ πράξεις τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων πληροφοροῦν, ὅτι «τινὲς δὲ ἄνδρες κολληθέντες αὐτῷ ἐπίστευσαν, ἐν οἷς καὶ Διονύσιος ὁ Ἀρεοπαγίτης καὶ γυνὴ ὀνόματι Δάμαρις καὶ ἕτεροι σὺν αὐτοῖς» (Πράξ. ΙΖ, 34).

Ἡ μικρὰ αὐτὴ ὁμὰς τῶν Ἀθηναίων ἐξεπροσώπησε ὁλόκληρον τὸν Ἑλληνισμόν, (λόγῳ τῆς ἰδιότητος τῶν Ἀθηνῶν ὡς πνευματικοῦ κέντρου), λαβοῦσα παρὰ τοῦ Ἀποστόλου τὸν θεῖον πυρσὸν τῆς χριστιανικῆς πίστεως. Ἐκτὸς ὅμως τῆς κεντρικῆς Ἑλλάδος, εἰς τὰς κεντρικωτέρας πόλεις τῆς ὁποίας συνεστήθησαν χριστιανικαὶ Ἐκκλησίαι, ἡ Μικρασιατικὴ Ἑλλὰς ἐνεκολπώθη τὴν χριστιανικὴν θρησκείαν.

Τοιουτοτρόπως ἐξασφαλίζεται εἰς ἕνα λαόν, διαφθειρόμενον ὑπὸ τὸ πέλμα τοῦ Ρωμαίου κατακτητοῦ καὶ ἐπαπειλούμενον ἀπὸ τὸν ἀδυσώπητον νόμον τοῦ ἱστορικοῦ ἀφανισμοῦ νέος πνευματικὸς ὁρίζων, ἀλλὰ καὶ νέα δύναμις ἐπιβιώσεως!

Ὁ ὁρίζων τοῦ χριστιανισμοῦ καὶ ἡ δύναμις τῆς Ἐκκλησίας!

Ὁ φιλοσοφικὸς στοχασμὸς θὰ στρέφεται τοῦ λοιποῦ πέριξ ζητημάτων ὑπερτάτης σημασίας, ὡς τὸ τοῦ Θεοῦ, τοῦ Τριαδικοῦ δόγματος, τῆς ἀθανασίας τῆς ψυχῆς τοῦ κατὰ Χριστὸν ὀρθοῦ βίου· ἡ Ἐκκλησία πάλιν θὰ ἐξαγιάσῃ τὸν βίον, θὰ διαμορφώσῃ νέα ἤθη καὶ ἔθιμα, θὰ διανοίξῃ νέας ὁδοὺς δραστηριότητος καὶ θὰ ὁδηγήσῃ εἰς νέα κοινωνικὰ σχήματα, σχεδὸν ἄγνωστα εἰς τὴν περιοχὴν τοῦ εἰδωλολατρικοῦ κόσμου.

Καὶ πράγματι ἡ ἀνήσυχος ἀγωνία τοῦ ἑλλη-

νικοῦ πνεύματος εὑρίσκει μοναδικὸν πεδίον δράσεως εἰς τὸν ἀγῶνα ἐναντίον τῶν αἱρέσεων.

Ἀθανάσιοι, Βασίλειοι, Γρηγόριοι καὶ σύμπαντες οἱ, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἑλληνόφωνοι θεηγόροι ὁπλῖται τῆς ἀκαταμαχήτου παρατάξεως τῆς Ὀρθοδοξίας, ἱστάμενοι ἀμετακίνητοι ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τῆς Ἁγίας Γραφῆς, ἐξακοντίζουν κατὰ τῶν κεφαλῶν τῶν δρακόντων τοὺς πυρίνους κεραυνοὺς τῆς σοφίας των, οἱ ὁποῖοι δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο, παρὰ αὐτὸ τοῦτο τὸ ἁγιογραφικὸν ὑλικὸν αὐθεντικῶς ἑρμηνευθὲν καὶ φιλοσοφικῶς διατυπωθέν.

Ἐκ παραλλήλου ἡ Ἐκκλησία, ὡς καθεστὼς ἁγιότητος, ἀγωνίζεται νὰ ἀποτοξινώσῃ τὸν κοινωνικὸν ὀργανισμὸν ἀπὸ τὰ δηλητήρια τῆς συνοδευούσης τὸν εἰδωλολατρικὸν κόσμον ἠθικῆς διαφθορᾶς καὶ νὰ παρουσιάσῃ νέας μορφὰς κοινωνικοῦ βίου. Ἱδρύει τὴν οἰκογένειαν, καταργεῖ τὴν δουλείαν, ἐπιφέρει τὴν ἰσότητα, ἀπελευθερώνει κοινωνικῶς τὴν γυναῖκα, ἀναβιβάζει εἰς ἐπίπεδον σεβασμοῦ τὸ βρέφος καὶ διὰ τοῦ Ἁγίου Βαπτίσματος, τὸ περιβάλλει μὲ τὸ κῦρος τῆς ἐκκλησιαστικῆς προσωπικότητος.

Δι᾽ ὅλων δὲ αὐτῶν δημιουργεῖται ἡ ἱστορικὴ πραγματικότης τῆς Ὀρθοδοξίας, διαμορφοῦται ἡ ἐθνικὴ συνείδησις τῶν νεωτέρων Ἑλλήνων.

Τοιουτοτρόπως ὅμως ἐξασφαλίζεται εἰς τὸν λαὸν αὐτὸν μία θαυμασία Κιβωτὸς Σωτηρίας, ἡ ὁποία θὰ τὸν διασώσῃ ἀπὸ ἐπερχομένας καταιγίδας.

Καὶ τὸν ἔσωσε!

Κατὰ τοὺς χρόνους τῆς θλιβερᾶς καὶ βαρυτάτης δουλείας τοῦ γένους ὁ ἀκατάβλητος δυναμισμὸς τῆς φυλῆς ἔσχε ὡς ἀκένωτον πηγὴν τὴν Ὀρθοδοξίαν, ἥτις πλέον διὰ τῆς παρόδου τοῦ χρόνου μετουσιώθη εἰς θρησκευτικὰ καὶ Ἐκκλησιαστικὰ βιώματα ἰσχυρᾶς ἐντάσεως.

Ἀσφαλῶς ἐὰν κατὰ τοὺς χρόνους τῆς δουλείας ἔζων οἱ Ἀθηναῖοι, οἱ ὑποδεχθέντες μὲ χλευασμὸν καὶ εἰρωνίαν τὸν Ἀπ. Παῦλον εἰς τὰς Ἀθήνας, θὰ ᾐσθάνοντο ἐντροπὴν καὶ θὰ ἐζήτουν συγγνώμην!

Ἐὰν ὅμως ἐκεῖνοι θὰ ᾐσθάνοντο ἐντροπήν, διότι δὲν διῃσθάνθησαν τὴν συντριπτικὴν δύναμιν καὶ τὴν ἀπέριττον ὡραιότητα, τῆς ὁποίας ὑπὸ τὰ «ξενίζοντά τινα» μετέφερε εἰς τὴν πατρίδα των ὁ Ἀπ. Παῦλος, δὲν αἰσθάνονται ἐντροπὴν σήμερον μερικοὶ νεώτεροι Ἕλληνες, οἱ ὁποῖοι ἔχοντες γνῶσιν τῆς τεραστίας συμβολῆς τῆς Ὀρθοδοξίας εἰς τὴν διαμόρφωσιν τῶν ἱστορικῶν συνθηκῶν τοῦ νεωτέρου Ἑλληνισμοῦ, συνωμοτοῦν ποικιλοτρόπως κατὰ τῆς Ὀρθοδοξίας.

Αἰώνιοι Ἰουλιανοὶ παραβάται ἐπιζητοῦν νὰ στήσουν εἰς τὴν Πατρίδα μας εἴδωλα καὶ ξόανα τοῦ ὑλισμοῦ, τοῦ μασσονισμοῦ, τοῦ προτεσταντισμοῦ, τοῦ παπισμοῦ!

Τὸ ἔργον τους ἀπαίσιον καὶ προδοτικόν, οὐχὶ ὅμως ἐπικίνδυνον!

Διατί;

Διότι ὑπάρχουν Θεολόγοι, θεολογικαὶ σχολαί, μορφωμένοι κληρικοί, πανίσχυροι ἐπίσκοποι;

Ὄχι!

Ἀλλὰ διότι ὑπάρχει ὁ λαὸς μὲ τὰ βιώματα καὶ τὸν ψυχισμόν του. Καὶ αὐτὸς τροφοδοτεῖ μὲ ἀνυστάκτους φρουροὺς τὸν πατροπαράδοτον θησαυρόν!

ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ

Ἰδιαιτέραν συγκίνησιν ᾐσθάνθημεν πληροφορηθέντες ὅτι ἡ Κυβέρνησις τοῦ Βασιλέως τῆς Ἰορδανίας ἐδημοσίευσε νόμον περὶ τοῦ Ἑλληνορθοδόξου Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων, δι᾽ οὗ κατοχυροῦνται τὰ ἐπὶ τοῦ Παναγίου Τάφου πανάρχαια δικαιώματα τῶν Ἑλλήνων. Διὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ διαλύονται αἱ ἐπιβουλαί, αἱ συνωμοσίαι, τὸ μῖσος πολλῶν σκοτεινῶν δυνάμεων ἐναντίον τῆς ἀκροπόλεως τοῦ Ἑλληνισμοῦ εἰς τὴν Παλαιστίνην, τὴν ὁποίαν ἀνοικοδόμησαν οἱ αἰῶνες. Ἀλλὰ καὶ διασφαλίζεται ἕνα κέντρον τῆς Ἑλληνοφώνου Ὀρθοδοξίας, τὸ ὁποῖον πολλὰς καὶ ἀνεκτιμήτους ὑπηρεσίας προσέφερε καὶ προσφέρει εἰς τὴν Οἰκουμενικὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν.

Τὴν σπουδαιότητα τῆς κυβερνητικῆς χειρονομίας τῆς Ἰορδανίας δυνάμεθα νὰ ἐκτιμήσωμεν, διότι προσωπικῶς ἀντελήφθημεν τὴν δυσκολίαν καὶ τοὺς κινδύνους, ποὺ ἀντιμετωπίζει τὸ ἱερὸν τάγμα, ποὺ φρουρεῖ ἀγρύπνως τὰ κατανυκτικὰ σεμνώματα τοῦ χριστιανισμοῦ, τοὺς Ἁγίους τόπους.

Ὅτε πρὸ ἐτῶν καὶ συγκεκριμένως τὸ 1957 εἴχομεν μεταβῇ μετὰ τοῦ διαπρεπεστάτου κανονιολόγου καὶ ἐξαιρέτου κ. Παναγ. Παναγιωτάκου εἰς τὴν Ἁγίαν πόλιν Ἱερουσαλὴμ μᾶς ἐδόθη ἡ εὐκαιρία νὰ γνωρίσωμεν ἐκ τοῦ πλησίον τὰς συνθήκας ὑπὸ τὰς ὁποίας ἐργάζεται ἡ Ἁγιοταφικὴ ἀδελφότης. Καὶ εἶναι ἤδη θαυμαστὴ εὐκαιρία νὰ πληροφορηθῶσιν οἱ εὐσεβεῖς ἀναγνῶσται τῆς «Φωνῆς τῆς Ὀρθοδοξίας» τὸ εὐλαβὲς πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ., μίαν ὡραίαν ἐνέργειαν τῆς Ἐκκλησ. Ἐπιτροπῆς, συνδεομένην μὲ τὴν πρεσβυγενῆ Σιωνίτιδα Ἐκκλησίαν.

Ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Ἐπιτροπὴ ἐπιθυμοῦσα νὰ ἐπιτύχῃ μίαν σοβαρὰν λύσιν τοῦ ζητήματός μας ἐσκέφθη νὰ ἔλθῃ εἰς ἐπαφὴν μὲ τὴν ἁγιοταφικὴν ἀδελφότητα, ἡ ὁποία ὡς γνωστὸν ἀκολουθεῖ τὸ παλαιὸν ἡμερολόγιον, μὴ ἀποδεχθεῖσα εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς τὴν μεταρρύθμισιν. Πρὸς τοῦτο ἐζήτησε τὴν γνώμην καὶ συμπαράστασιν τοῦ κ. Παν. Παναγιωτάκου, μεθ᾽ οὗ συνεζήτησε εἰς ἐπανειλημμένας συσκέψεις τὸ ὅλον ζήτημα.

Εἶναι πρὸς τιμὴν τοῦ ἐξαιρέτου ἐπιστήμονος, ὅτι ὡμίλησε μὲ τὴν γλῶσσαν τῆς ἀληθείας, διακυβεύσας ἴσως, χάριν αὐτῆς καὶ συμφέροντα ἀπορρέοντα ἐκ τῆς σχέσεώς του πρὸς τὴν κρατοῦσαν Ἐκκλησίαν.

Οὕτως εἶπε «Δὲν συμφέρει εἰς τὴν κίνησίν σας νὰ δεχθῆτε Διοικητικὴν ἐξάρτησιν ἐκ τῆς κρατούσης Ἐκκλησίας, ἀποδεχόμενοι τὸ μνημόσυνον τοῦ κυριάρχου Μητροπολίτου διὰ τοῦ μνημοσύνου ἢ

κρατοῦσα Ἐκκλησία θὰ σᾶς ἀπορροφήσῃ.

Δύο λύσεις διανοίγονται ἢ νὰ καταστῇ δυνατὴ ἡ χειροτονία ἐπισκόπων ἐκ κληρικῶν τῆς κινήσεώς σας ἢ νὰ ἐνταχθῆτε ὑπὸ μίαν ὁμόφρονα Ἐκκλησίαν».

Μὲ βάσιν λοιπὸν τὴν ἀνωτέρω γνωμοδότησιν τοῦ σοφοῦ νομοδιδασκάλου κ. Π. Παναγιωτάκου ἀπεφασίσθη, κατὰ πλειοψηφίαν (1) ἡ ἀποστολὴ διμελοῦς ἐπιτροπῆς εἰς Ἱεροσόλυμα, χάριν βολιδοσκοπήσεως τῶν παραγόντων τῆς Ἁγιοταφικῆς Ἀδελφότητος. Ὑπὸ ποῖον ὅμως θὰ ἀπεστέλλετο ἡ ἐπιτροπὴ αὕτη ;

Ὡς μόνος κατάλληλος, λόγῳ τοῦ κύρους του, ἐκρίθη ὁ κ. Π. Παναγιωτάκος. Οὗτος λοιπὸν παρεκλήθη καὶ ἀπεδέχθη. Τὸν συνώδευσε ἀντιπρόσωπος τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς, δυνάμενος νὰ γνωρίζῃ τὴν κίνησιν ἡμῶν καὶ νὰ ἔχῃ γνώμην.

Ἀλησμόνητος θὰ μείνῃ ἡ ἀποστολὴ αὕτη λόγῳ τῆς ἰδιαζούσης σπουδαιότητός της, ἀλλὰ καὶ λόγῳ τοῦ κλίματος, ὅπερ διεμόρφωσε. Βεβαίως ἡ ἐπιτυχία τοῦ διαβήματος δὲν ἦτο προεξησφαλισμένη, ὅπως δὲν δύναται νὰ προεξασφαλισθῇ ἡ ἐπιτυχία οὐδενὸς ἀνθρωπίνου διαβήματος· ἐν τούτοις ὅμως ἐπέτυχε εἰς βαθμὸν μεγαλύτερον τῶν ἀρχικῶν προσδοκιῶν.

Ἡ Ἁγιοταφικὴ Ἀδελφότης, ἐκτιμῶσα τὸ κῦρος τοῦ κ. Παναγιωτάκου, ἐδέχθη ΕΠΙΣΗΜΩΣ τὴν ὑπ' αὐτὸν παλαιοημερολογιτικὴν ἀποστολήν, ὥρισε ἐπίσημον σύνδεσμον καὶ ξεναγὸν τὸν Μητροπολίτην Γάζης κ Στέφανον. Ἐγένοντο ἀρκεταὶ συναντήσεις ἐπὶ τοῦ θέματος αὐτοῦ, παρόντων μάλιστα καὶ διπλωματικῶν προσωπικοτήτων. Ἐπεδαψιλεύθησαν τιμαὶ καὶ φιλοφρονήσεις εἰς τὴν ἐπιτροπήν, αἵτινες βεβαίως ἀνεφέροντο εἰς ὅλον τὸ πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. Πρὸ παντὸς ὅμως ἐτέθη τὸ ζήτημα τῆς ἐντάξεως τῶν παλαιοημερολογιτῶν Ἑλλάδος ὑπὸ τὸ Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων, τὸ ὁποῖον ὑπεστήριξε δι' ἀκαταμαχήτων ἐπιχειρημάτων ὁ κ. Παναγιωτάκος καὶ τὸ ὁποῖον προέβαλλε κυρίως ὡς ἐθνικὸν ζήτημα, ἐφ' ὅσον ἡ ἐπίλυσίς του θὰ ἐνίσχυε τὸ καθεστὼς τοῦ Παναγίου Τάφου.

Τοσαύτη ἦτο ἡ προκληθεῖσα ἐντύπωσις, ὥστε ἓν ἐκ τῶν κυριωτέρων μελῶν τῆς Ἁγιοτ. Ἀδελφότητος, ὁ γέρων Θεοδώρητος, Μέγας Δραγουμᾶνος, ἔκλαυσε, εὐχηθεὶς ἐπιτυχίαν καὶ ὑποσχεθεὶς συμπαράστασιν. Τὸ μέτρον τῆς ἐπιτυχίας τοῦ διαβήματος τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς συνιστοῦν τὰ ἑξῆς περιστατικά :

1) Ἡ ὑπὸ τὸν ἀείμνηστον τότε Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν Δωρόθεον Ἱερὰ Σύνοδος αἰφνιδιάσθη ἐκ τοῦ διαβήματος αὐτοῦ !

2) Ὁ ὄντως συνετὸς καὶ ἐκκλησιαστικὸς ἀνὴρ Δωρόθεος ἐδέχθη, κατ' ἀρχήν, συζήτησιν πρὸς λύσιν τοῦ παλαιοημερολογιτικοῦ, μὲ βάσιν τὸ Μετοχιακὸν καθεστώς. Δυστυχῶς ἡ ἀπροσδόκητος ἐκδημία του ἐτερμάτισε τὴν ἀναπτυχθεῖσαν δραστηριότηριότητα.

Ἐν τέλει ἡ εἰς Ἱεροσόλυμα ἀποστολὴ ἐξησφάλισε πολλοὺς φίλους ἡμῶν, μέλη τοῦ Πατριαρχείου, ὥστε νὰ δυνάμεθα νὰ ὑπολογίζωμεν εἰς μίαν ἀκόμη ἐφεδρείαν.

Ἴσως τώρα, ὅτε τὸ Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων ἀνέκτησε σταθερωτέραν νομικὴν βάσιν καὶ φαίνεται νὰ ἀπηλλάγη τοῦ κινδύνου τοῦ ἐξαραβισμοῦ του, διότι ἀνεγνωρίσθη ἐπισήμως, ὡς Ἑλληνορθόδοξον Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων (Ροὺμ Ὀρθοδόξ) καὶ ἐγένετο δεκτόν, ὅπως ὁ ἑκάστοτε Πατριάρχης εἶναι Ἑλληνορθόδοξος, ἴσως τώρα δύναται νὰ ἀσκήσῃ ἀποφασιστικώτερον ρόλον εἰς τὴν ρύθμισιν πολλῶν ἐκκρεμούντων ζητημάτων, ἐν οἷς καὶ τὸ παλαιοημερολογιτικόν.

Δι' αὐτὸ μετὰ χαρᾶς χαιρετίζομεν τὴν λαμπρὰν αὐτὴν νίκην τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων καὶ εὐχόμεθα τὸ θεσπέσιον τάγμα τῆς Ἁγιοταφικῆς ἀδελφότητος, τὸ φρυκτωροῦν ἐπὶ τοῦ αἱμορράντου βράχου τοῦ Γολγοθᾶ καὶ τοῦ Ζωοδόχου Τάφου τοῦ Κυρίου νὰ βαδίζῃ τὴν ὁδὸν τοῦ θριάμβου πρὸς τὸ μεγαλεῖον τῆς Ὀρθοδοξίας, ὅπερ ἤρχισε ἀπὸ τῆς συγκροτήσεως τῆς Ἀποστολικῆς Συνόδου Ἱεροσολύμων. Ἡ πορεία αὐτὴ δὲν ἀνεστάλη οὔτε μετὰ τὴν κατάκτησιν τῆς Παλαιστίνης ὑπὸ τῶν ἀράβων, τοῦ ἁγιωτάτου Πατριάρχου Ἱεροσολύμων Σωφρονίου, δεχθέντος τὴν διαβεβαίωσιν τοῦ Χαλίφου Ὀμάρ, ὅτι οἱ ἄραβες ἰδιαιτέρως ἐκτιμοῦν τὸ «βασίλειον γένος τῶν Ἑλλήνων» καὶ θὰ σέβωνται ἐσαεὶ τὴν ἐπὶ τῶν προσκυνημάτων κυριότητα τῶν Ἑλλήνων. Τὰ αἰσθήματά των αὐτὰ ἐπεκύρωσαν μὲ ἱστορικὸν ἔγγραφον (ἀχτιμανέ), ὅπερ ἐπέδωσε προσωπικῶς ὁ Ὀμὰρ εἰς τὸν Πατριάρχην.

Ἐπ' εὐκαιρίᾳ τοῦ σημειώματος αὐτοῦ εὐχαριστοῦμεν τὸν φίλον κ. Π. Παναγιωτάκον, εἰς τὴν δραστηριότητα τοῦ ὁποίου ὀφείλεται ἡ προβολὴ ἡμῶν εἰς τοὺς κύκλους τοῦ ἱστορικοῦ αὐτοῦ Πατριαρχείου, ἐλπίζοντες εἰς τὴν ἐξακολούθησιν τῆς συμπαραστάσεώς του.

(1) Τὴν ἀπόφασιν ταύτην ἔλαβον: Ἀρχιμ. Ἀκάκιος Παπᾶς, Παρθένιος Σκουρλῆς, Μερκούριος Καλοσκάμης, Χρυσόστομος Νασλίμης, Παντελεήμων Τσαλούπης, Λογγῖνος Χατζηστεφάνου, Ματθαῖος Λαγγῆς.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἀνακοινοῦται ὅτι πᾶσα ἀποστολὴ χρημάτων εἴτε ἀπὸ ὀφειλὴν συνδρομῶν ἐφημερίδος ἢ διαφόρους ἄλλας εἰσφορὰς πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος ἀπευθύνεται ΜΟΝΟΝ πρὸς τὸν Ταμίαν Ἱερομ. ΓΡΗΓΟΡΙΟΝ ΠΑΠΑΒΛΑΧΟΝ, ὁδὸς Κάνιγγος 32—Ἀθῆναι.

(Ἐκ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς)

Ὑπεύθυνος ὕλης **Παναγιώτης Ι. Βρετάκος**
Κάνιγγος 32 — Ἀθῆναι

Τυπογραφεῖον Γεώργιος Σερμπίνη
Θεμιστοκλέους 33

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΚΛΟΓΗΝ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Πρὸ ἡμερῶν ἐν Θεσσαλονίκῃ διενηργήθη ἐκλογὴ πρὸς ἀνάδειξιν νέου Διοικητικοῦ Συμβουλίου καὶ Ἐξελεγκτικῆς Ἐπιτροπῆς. Οἱ ἐκλεγέντες συνελθόντες εἰς πρώτην συνεδρίασιν, κατηρτίσθησαν εἰς σῶμα ὡς ἑξῆς :

Πρόεδρος : **Ἠλίας Νικολόπουλος** Δημοσιογράφος, Ἀντιπρόεδρος : **Παναγ. Κοσσαρᾶς** Ἀσφαλιστής, Γεν. Γραμματεύς : **Παναγ. Βασιλειάδης** Συνταξ. Δικαστικός, Ταμίας : **Βασίλ. Εὐστρατιάδης** ἰδιωτικὸς ὑπάλληλος, Ἔφορος : **Ἀγγ. Κάρτας** ἰδιωτικὸς ὑπάλληλος, Μέλη : **Ἀντ. Πέππας, Ἰωάν. Χαλβατζῆς, Ἀγησίλ. Σούλας, Δημ. Σπυρούδης, Δημ. Κατσούδης, Χρ. Χριστοδουλᾶτος καὶ Δημ. Καλλιώτης.**

Εἰς τὴν ἀνωτέρω φωτογραφίαν τὸ ἀρτισύστατον Διοικητικὸν Συμβούλιον μετὰ τῆς Ἐξελεγκτικῆς Ἐπιτροπῆς εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Κοινότητος, εἰς τὸ ὁποῖον εὐχόμεθα καλὴν προκοπὴ καὶ πλουσίους πνευματικοὺς καρπούς.

ΜΙΑ ΘΕΤΙΚΗ ΕΛΠΙΣ ΕΠΙΒΙΩΣΕΩΣ ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΗΜΩΝ ΑΓΩΝΟΣ

Καὶ ἄλλοτε εἴχομεν γράψει διὰ τὴν Ἕνωσιν τῶν Νέων καὶ διὰ τὴν στοργήν, μὲ τὴν ὁποίαν τοὺς περιβάλλομεν. Αὐτὸ ἄλλωστε ἀποτελεῖ παράδοσιν καὶ γραμμὴν διὰ τὸν ἱερὸν ἡμῶν ἀγῶνα.

Εἰς ὅλας τὰς ἐκδηλώσεις αὐτοῦ ἔλαβον μέρος, παντοῦ προσέφεραν τὸν πολύτιμον ἐνθουσιασμόν των καὶ πάντοτε ἐξωράϊσαν τὴν κίνησίν μας. Ἀλλὰ καὶ ἐκ τῆς φάλαγγος τῶν νέων πολλὰ ἀξιόμαχα στελέχη προῆλθον, ποὺ ὑπηρετοῦν σήμερον τὸν ἱερὸν ἀγῶνα ὡς κληρικοὶ ἢ λαϊκοί· ἄλλοι πάλιν δημιουργήσαντες οἰκογένειαν μεταγγίζουν εἰς τοὺς ἀπογόνους των τὰ σωτήρια νάματα τῆς πίστεως.

Ἰδιαιτέρως λοιπὸν ἐχάρημεν, ὅταν τοὺς ἴδωμεν καὶ πάλιν συντασσομένους ὑπὸ τὴν σημαίαν τῆς Ὀρθοδοξίας, ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῆς Ἐκκλησίας, σωφρονεστέρους πολλῶν πρεσβυ-

Κυριακὴ τῆς Τυροφάγου

Ο ΣΩΣΤΟΣ ΔΡΟΜΟΣ

Μὴ θησαυρίζετε θησαυροὺς ἐπὶ τῆς γῆς, θησαυρίζετε θησαυροὺς ἐν οὐρανῷ.

Οὐδέποτε ἠκούσθη πιὸ ταιριαστὸς λόγος διὰ τὸν πλοῦτον ἀπὸ τὸν λόγον αὐτὸν τοῦ Κυρίου. Καὶ λύσις δὲν ἐδόθη ἄλλη ἀπὸ τὴν σημερινήν.

Ὁ ἄνθρωπος σήμερον εἶναι βουτηγμένος εἰς τὴν φροντίδα τῆς ὕλης. Καὶ ἐν ἐγρηγόρσει καὶ εἰς τὸν ὕπνον του καὶ εἰς κάθε τόπον, χρόνον καὶ ἐνασχόλησιν κατέχεται ἀπὸ τὸ ἄγχος τῆς ὕλης, τοῦ χρήματος. Καὶ τὸ χρῆμα τὸν ἐκδικεῖται. Δὲν τὸν ἀφίνει σέ ἡσυχίαν. Ἐφιάλτης καὶ φάντασμα ἔγινε, ποὺ σπαράζει τὴν ζωὴν του. Πολὺ ὀρθῶς ἔγραψε κάποιος ὅτι τὸ χρῆμα μοιάζει μὲ αἱμοχαρῆ Πάνθηρα, ἕτοιμο νὰ κατασπαράξῃ τὸν κύριό του, ὁ ὁποῖος εἶχεν τὴν ἀπρονοησίαν νὰ κλεισθῇ εἰς τὸ ἴδιον κλουβί.

Ἀγὼν λοιπόν, σκληρὸς καὶ ἀδησώπητος καὶ εἰς τὸν ἀγῶνα αὐτὸν ὁ ἄνθρωπος γίνεται ἀγνώριστος. Ἡ καρδιά του σκληρύνεται, ἡ ψυχή του παγώνει, ὁλόκληρος εἶναι ἕνας ἀποκρουστικὸς καὶ ἀρρωστημένος εἰδωλολάτρης.

Ἀλλὰ αὐτὴ ἡ εἰκὼν τοῦ ἑνὸς ἀνθρώπου ποὺ κατήντησε τέρας καὶ τύραννος δὲν εἶναι φρικτοτέρα ἀπὸ τὴν εἰκόνα τῆς κοινωνίας ὁλοκλήρου. Κατέχεται ἀπὸ τὸν ὑψηλὸ πυρετὸ τοῦ χρήματος καὶ παραληρεῖ, παραπαίει καὶ βασανίζεται. Δὲν εὑρίσκει ἡσυχία, ἐνῶ ἡ κρίσις κορυφώνεται καὶ ξεσπᾶ σὲ κοινωνικὰ δράματα, σὲ ἀδικίας καὶ πολέμους.

Τὶ θὰ γίνῃ ; Ἐρωτοῦν μὲ ἀγωνία πολλοί. Πῶς θὰ ἐπέλθῃ ἡ θεραπεία ; Ἔ, λοιπὸν ἡ θεραπεία μόνον μὲ τὸν τρόπον τοῦ Θεανθρώπου ἐπέρχεται. Μὴ θησαυρίζετε θησαυροὺς ἐπὶ τῆς γῆς λέγει ὁ Κύριος. Μόνον ὅποιος κατορθώσει καὶ ἀρνηθῇ τὴν ὕλη ἐκεῖνος θὰ ἠμπορέσῃ νὰ ἀνυψωθῇ κατακορύφως πρὸς τὸ πνεῦμα.

Τὸ πνεῦμα δὲ αὐτὸ εἶναι ἡ σωτηρία, ὅπου «οὔτε σὴς οὔτε βρῶσις ἀφανίζει, οὔτε κλέπται διορύσσουσι καὶ κλέπτουσι».

Ἡ σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου ὡς ἀτόμου καὶ τῆς κοινωνίας ὡς συνόλου εὑρίσκεται εἰς τὸ κατὰ πόσον θὰ ἐφαρμοσθῇ ἡ ὑπόδειξις τοῦ Διδασκάλου καὶ Σωτῆρος. Ἐὰν ὁ ἄνθρωπος ἐξακολουθήσῃ τὸν ἀχαλίνωτον δρόμον τοῦ θησαυρισμοῦ ἡ καταστροφή του εἶναι βεβαία. Θάνατος τῆς ἁμαρτίας τὰ ὀψώνια. Ἐὰν ὅμως μάθῃ νὰ περιφρονῇ τὸ χρῆμα νὰ τὸ θεωρῇ μέσον καὶ ὄχι σκοπὸν τῆς ζωῆς του τότε θὰ ἀνατείλῃ ὁ ζεστὸς ἥλιος μιᾶς ζωῆς, γεμάτης ἀγάπη καὶ πνευματικὴ πληρότητα.

τέρων καὶ δραστηριωτέρους πολλῶν ἀξιωματούχων.

Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακήν, τοῦ Ἀσώτου, εἶχον συγκεντρωθῆ εἰς τὰ γραφεῖα, ὅπου τοὺς ἐχαιρέτησε ἀντιπρόσωπος τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς καὶ τοὺς ὡμίλησε ἐμπνευσμένως ὁ Καθηγητὴς Θεολόγος κ. Κων)νος Ἀργυρός.

Ὡς ἐπληροφορήθημεν, τὴν παρελθοῦσαν Κυριακήν, τοῦ Τελώνου καὶ Φαρισαίου, μετέβησαν εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν Ἁγίου Νικολάου Βαρυμπόμπης τοῦ πατρὸς Παρθενίου, ἔνθα εὑρίσκεται ὁ τάφος τοῦ ἀειμνήστου ἡμῶν ποιμενάρχου.

Συνωμιλήσαμεν μὲ ἐκπροσώπους τοῦ Διοικητικοῦ των συμβουλίου καὶ μᾶς ἐδόθη ἡ εὐκαιρία νὰ ἐκτιμήσωμεν τὸν βαθύτατον σεβασμόν των, τοὺς ἁγνοὺς των ὁραματισμούς, τὴν ἀφατρίαστον μαχητικότητα, τὸ ἐκκλησιαστικόν των φρόνημα.

Τοὺς συγχαίρομεν βαθύτατα. «Ἡ Φωνὴ τῆς Ὀρθοδοξίας» ἐκτιμῶσα τὸ κίνημα αὐτὸ τῆς ὀρθοδόξου Νεολαίας μας προσφέρει εἰς τοὺς εὐγενεῖς αὐτοὺς εὐέλπιδας τῆς ἀγωνιζομένης Ὀρθοδοξίας τὴν παροῦσαν στήλην, ὥστε ἀπ᾽ αὐτῆς καὶ δι᾽ αὐτῆς νὰ ἐπικοινωνῇ μὲ τοὺς ὑπολοίπους ἀδελφοὺς καὶ νέους τῆς πατρίδος μας.

Καλεῖ δὲ ὅλους τοὺς νέους τῶν Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Πειραιῶς νὰ ἐνταχθῶσιν εἰς τὴν Ἕνωσιν τῶν Νέων.

Ἀγαπητά μας καὶ καλὰ παιδιά, σᾶς εὐχόμεθα θριάμβους καὶ πρόοδον χάριν ὑμῶν αὐτῶν καὶ τῆς Ὀρθοδοξίας, ἥτις ἀναμένει ἀπὸ ὑμᾶς τοὺς θεηγόρους ὁπλίτας τῆς ἀκαταγωνίστου φάλαγγός της.

Ἀπὸ τὴν ἑορτὴν τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν τοῦ Παραρτήματος Δράμας

ΑΙ ΑΙΡΕΣΕΙΣ ΚΑΙ Ο ΕΚ ΤΩΝ ΑΙΡΕΣΕΩΝ ΚΙΝΔΥΝΟΣ

Ἀπὸ τὴν πρώτην στιγμὴν τοῦ ἱστορικοῦ βίου τῆς Ἐκκλησίας ἀνεφάνησαν ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι εἴτε σκοπίμως, εἴτε ἐκ πλάνης παρηρμήνευσαν ὡρισμένας ἀρχὰς τῆς χριστιανικῆς θρησκεία:. Ἡ παρερμηνεία αὐτὴ ἀπετέλεσε τὴν αἵρεσιν. Τὸ θλιβερώτερον ὅμω: εἶναι, ὅτι τὰς αἱρέσεις αὐτὰς ἠθέλησαν νὰ τὰς κηρύξουν ὡς τὴν ἀληθῆ θρησκείαν οἱ ὀπαδοί των, δημιουργήσαντες οὕτω σάλον καὶ ἀναστάτωσιν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ.

Αἱ κυριώτεραι αἱρέσεις ἀναφέρονται εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Χριστοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἀρνούμεναι τὴν Θεότητα αὐτῶν, ἄλλαι πάλιν εἰς τὴν σχέσιν μεταξὺ τῶν τριῶν προσώπων τῆς Παναγίας Τριάδος, διδάσκουσαι τριθεϊσμὸν κλπ. Δὲν ἔλειψαν καὶ ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι παρηρμήνευσαν ἄλλας ἀρχὰς τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ βίου, ὡς τὴν τοῦ χρόνου καὶ τοῦ τρόπου τῆς Βας παρουσίας, τῆς προελύσεως καὶ τῆς μετὰ θάνατον τύχης τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς, τοῦ τρόπου δικαιώσεως καὶ σωτηρίας τοῦ ἀνθρώπου κλπ.

Τὸ βιβλίον τῶν αἱρέσεων εἶναι ὀγκῶδες. Διατὶ αἱ αἱρέσεις συνιστοῦν κίνδυνον;

Μά... δὲν χρειάζεται μεγάλη σοφία διὰ νὰ τὸ ἀντιληφθῇ κανείς!

Ἡ αἵρεσις ἀπομακρύνει τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τὸ ἀληθὲς νόημα τῆ: χριστιανικῆς πίστεως. Κατ᾽ ἀρχὴν λοιπὸν ὁδηγεῖ τὸν ἄνθρωπον εἰς τὴν περιοχὴν τοῦ ψεύδους καὶ τῆς πλάνης. Τὸ ψεῦδος ὅμως καὶ ἡ πλάνη συνιστοῦν βλασφημίαν κατὰ τοῦ Παναγίου Πνεύματος, διὰ τοῦ φωτισμοῦ τοῦ ὁποίου διετυπώθησαν αἱ ἀπαραίτητοι διὰ τὴν σωτηρίαν τοῦ ἀνθρώπου ἀλήθειαι. Βλασφημία λοιπὸν κατὰ τοῦ Παναγίου Πνεύματος ἡ αἵρεσις. Καὶ ἡ βλασφημία αὐτὴ ὑπερθεματίζει εἰς σπουδαιότητα καὶ τὴν βαρυτέραν ἁμαρτίαν, ὡς λέγει ὁ Σωτὴρ «Διὰ τοῦτο λέγω ὑμῖν, πᾶσα ἁμαρτία καὶ βλασφυμία, ἀφεθήσεται τοῖς ἀνθρώποις ἡ δὲ τοῦ Πνεύματος βλασφημία οὐκ ἀφεθήσεται τοῖς ἀνθρώποις» (Ματθ. ΙΒ, 31).

Ἡ αἵρεσις καθιστᾷ ἀδύνατον τὴν σωτηρίαν τοῦ ἀνθρώπου, διότι ὁ αἱρετικὸς ἄνθρωπος δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ κάνῃ ὀρθὴν χρῆσιν τῶν μέσων σωτηρίας, ἐφ᾽ ὅσον τὰ ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας καθοριζόμενα μέσα εἶναι ἀρρήκτως συνδεδεμένα μὲ τὴν ἀλήθειαν, τὴν ὁποίαν ἀρνεῖται ὁ αἱρετικός. Ἡ ἀλήθεια τῆς πίστεως καὶ τὰ μέσα δικαιώσεως εἶναι ἀρρήκτως συνδεδεμένα, ὡς ὁ καρπὸς μὲ τὰς ρίζας.

Ἐπὶ πλέον διὰ τῆς αἱρέσεως δημιουργεῖται ἀντίθεσις, μάχη, ὀξύτης μεταξὺ τῶν Ἐκκλησίας καὶ φυγαδεύεται ἡ τόσον πολύτιμο: καὶ ἀπαραίτητος διὰ τὴν χριστιανικὴν ζωὴν ἀγάπη. Ἔχομεν περιπτώσεις πραγματικοῦ αἱματηροῦ πολέμου εἰς τοὺς κόλπους τῆς Ἐκκλησίας, προελθόντος ἐκ τοῦ θ·νασίμου μίσους, ὅπερ διεχώρισε τὴν Ἐκκλησίαν ἐξ αἰτίας μιᾶς αἱρέσεως.

Ἰδοὺ λοιπὸν οἱ ἐκ τῶν αἱρέσεων τρομακτικοὶ κίνδυνοι διὰ τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὴν Ἐκκλησίαν.

Δι᾽ αὐτὸν ἀκριβῶς τὸν λόγον ἀνέκαθεν ἡ Ἐκκλησία ἠγωνίσθη ἐναντίον τῶν αἱρέσεων. Καὶ κατ᾽ ἀρχὴν διὰ τῶν Οἰκουμενικῶν καὶ τοπικῶν Συνόδων ἡρμήνευσε κατὰ τρόπον αὐθεντικὸν καὶ διὰ τῆς ἐπιστασίας τοῦ Ἁγίου Πνεύματος τὰς θεμελιώδεις ἀρχὰς τῆς χριστιανικῆς πίστεως, ὡς αὗται ἀναφέρονται εἰς τὴν Ἁγίαν Γραφήν, διότι τὸ θεῖον μεταλλεῖον τῆς Ὀρθοδόξου διδασκαλίας εἶναι αὐτή.

Ἐν συνεχείᾳ δ ὰ τῆς διαμορφώσεως τῆς Ὀρθοδόξου παραδόσεως ἐπλούτισε ὄχι μόνον τὰς διανοίας τῶν πιστῶν μὲ τὴν ὀρθὴν διδασκαλίαν, ἀλλὰ καὶ τὰ βιώματά των μὲ μίαν ἰδιορρυθμίαν ζωῆς, ἡ ὁποία βοηθεῖ τὴν κατανόησιν τῆς σωζούσης ἀληθείας καὶ τὴν ἀσφαλεστέραν αὐτῆς περιφρούρησιν.

Παραλλήλως διὰ τῶν συγγραμμάτων τῶν Ἁγίων Πατέρων, ἅτινα εἶναι ὄντως τὰ πάγχρυσα στόματα τοῦ Λόγου, διὰ τῶν ὅρων καὶ τῶν κανόνων τῶν Συνόδων, προσεδιώρισε τὴν περιοχὴν τῆς Ορθοδοξίας, ὥστε ἀσφαλῶς νὰ κινῆται ὁ πιστὸς μέσα εἰς αὐτήν.

Ὑποχρέωσις λοιπὸν παντὸς χριστιανοῦ εἶναι νὰ ΓΝΩΡΙΣΗ τὴν πίστιν του, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ πλέον νὰ ΖΗΣΗ μέσα εἰς τὴν θείαν περιοχὴν τῆς Ὀρθοδοξίας.

Ἄλλως κινδυνεύει νὰ ἐκτραπῇ εἰς αἵρεσιν. Ἡ πίστις δὲν εἶναι ἀντικείμενον ὑποκειμενικῆς ἀντιλήψεως τοῦ Θείου καὶ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου, δυναμένης νὰ ὁδηγήσῃ εἰς αὐθαίρετον θρησκευτικότητα ἢ πί

ΠΕΝΘΗ

Τὴν 16)2) 59 (π.ἡ) ἐξεδήμησε πρὸς Κύριον ὁ Ἱερομόναχος Σάββας, κατὰ κόσμον Σταῦρος, ἐφημέριος τοῦ Ἱεροῦ Παρθενῶνος Χίου, Ἅγιος Κωνσταντῖνος. Προήρχετο ἐκ Μαρκοπούλου Ἀττικῆς καὶ ἐδέχθη τὸ Ἅγιον σχῆμα πρὸς τὸ τέλος τῆς ζωῆς του. Ὑπῆρξε ἡρωϊκὸς μαχητὴς τῆς Ὀρθοδοξίας, ἀλλὰ καὶ συμπαθέστατος ἀπὸ ὅλους. Ἡ Χίος θρηνεῖ διὰ τὴν ἀπώλειαν τοιούτου κληρικοῦ, ἁγίου, ἐναρέτου, πιστοῦ, ζηλωτοῦ.

Ὁ θάνατος τὸν ηὗρε ἐξόριστον ἐκ Χίου, ἀπὸ τὸ πάθος τοῦ Δεσπότου (κατὰ κυριολεξίαν) τῆς Χίου, Παντελεήμονος.

Ἡ νεκρώσιμος ἀκολουθία ἐψάλη κατανυκτικώτατα ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ Ὑπαπαντῆς Μαρκοπούλου, ἧς κτίτωρ ἦτο ὁ μεταστάς, ὑπὸ τῶν Ἀρχιμ. Ἰωνᾶ Μιχαηλίδου καὶ Στεφάνου Τσίκουρα. Ὁ τελευταῖος οὗτος ἐξεφώνησε συγκινητικώτατα τὸν ἐπικήδειον.

στις εἶναι μία πραγματικότης, πρὸς τὴν ὁποίαν ὀφείλει νὰ ΠΕΙΘΑΡΧΗΣΗ ἀπροφασίστως ὁ ἄνθρωπος. Καὶ αὐτὸ τὸ πνεῦμα τῆς ἐσωτερικῆς καὶ προθύμου πειθαρχίας χαρακτηρίζει τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν. Κάθε εἴδους πολυπραγμοσύνης, κάθε εἴδους ἀναψηλάφισις τοῦ σώματος τῆς πίστεως, γενομένη μάλιστα ὑπὸ τὸ πρῖσμα ἑνὸς στείρου ὀρθολογισμοῦ δὲν συνιστᾷ μόνον ἀσέβειαν, ἀλλὰ χαράσσει ἀσφαλῆ ὁδὸν πρὸς τὴν αἵρεσιν.

ΕΞΑΚΟΛΟΥΘΟΥΝ ΟΙ ΔΙΩΓΜΟΙ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΩΝ ΠΑΛΑΙΟΗΜΕΡΟΛΟΓΙΤΩΝ

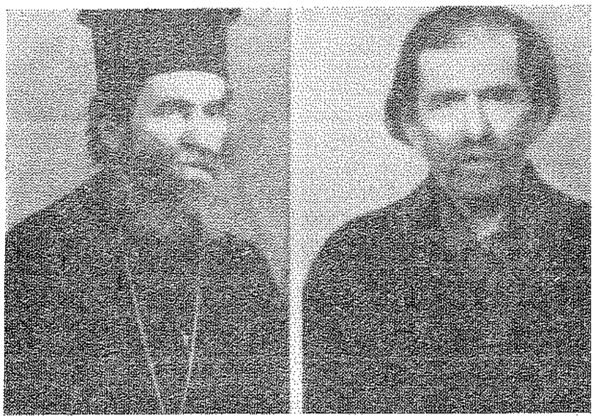

Τιμᾶ τὴν εὐνομουμένην Ἑλληνικὴν πολιτείαν καὶ τὴν Κρατοῦσαν Ἐκκλησίαν ἡ ἀνωτέρω εἰκών;

Ποῖος δὲν φρίττει εἰς τὸ ἄκουσμα καὶ τὸ θέαμα ἀποσχηματιζομένων—διαπομπευομένων ἱερέων; Καὶ ὅμως ὁ ἀνωτέρω εἰκονιζόμενος κληρικὸς ἐκακοποιήθη ὁ αὐτὸς πλειστάκις μὲ βάρβαρον καὶ ἀντιχριστιανικὴν μανίαν μόνον καὶ μόνον διότι εἶναι παλαιοημερολογίτης. Ὀνομάζεται αἰδεσιμώτατος Νικόλαος Σμυρλῆς, ἀνήκει εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ. κανονικὸς ἱερεὺς καὶ «ἡ τιμὴ» τῆς κακοποιήσεώς του ἀνήκει εἰς τὸν Μητροπολίτην Μεσσηνίας κ. Χρυσόστομον Δασκαλάκην!

Ἰδοὺ καὶ ὁ ἡμερήσιος τύπος πὼς ἐσχολίασε τήν... Τριχομανίαν αὐτὴν τοῦ κ. Δασκαλάκη.

«Εἶναι γνωστὸν καὶ τὸ γνωρίζουν καὶ οἱ ἀναγνῶσται μας, ὅτι ἡ «Ἀθηναϊκή» οὔτε ἀποδοκιμάζει, ἀλλὰ οὔτε καὶ υἱοθετεῖ τὴν κίνησι τῶν Γνησίων Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν, ὅπως ἀποκαλοῦν ἑαυτοὺς οἱ Παλαιοημερολογῖται. Πιστεύει, ἁπλούστατα, στὴν ἀπόλυτη ἐλευθερία τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεως καὶ συνεπῶς δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ ἀντιτίθεται σὲ ὡρισμένα ἔκτροπα, ποὺ σημειοῦνται, πότε - πότε, εἰς βάρος παλαιοημερολογιτῶν ἱερωμένων. Πολὺ ὀλιγώτερον ἐγκρίνει βίαια καὶ ἀναχρονιστικὰ μέτρα, ὡς αὐτὰ ποὺ ἡ Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία τῶν Γνησίων Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν καταγγέλει ὅτι ἐλήφθησαν στὴν περιοχὴν τῆς Καλαμάτας ἐναντίον τοῦ παλαιοημερολογίτου ἱερέως Νικολάου Σμυρλῆ, ποὺ εἶναι, σημειωτέον καὶ κανονικῶς ἱερεύς. Δὲν ἀντιλαμβάνονται ὅσοι εἰσηγοῦνται καὶ ὅσοι ἐκτελοῦν παρόμοια μέτρα ὅτι ταῦτα στρέφονται ἐναντίον τοῦ ἱεροῦ κλήρου γενικὰ καὶ θίγουν αὐτὸ τοῦτο τὸ ἱερατικὸν σχῆμα».

ΚΑΙ Η ΑΛΛΗ ΠΛΕΥΡΑ

Λίαν ἐπιτυχῶς μερίς τις τοῦ Ἀθηναϊκοῦ τύπου (πολιτικοῦ καὶ θρησκευτικοῦ) ἐκφέρει τὴν γνώμην, ὅτι δὲν δύναται νὰ νοηθῇ ἀντιαιρετικὸς ἀγών, χωρὶς προηγουμένην ἐξυγίανσιν τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ βίου καὶ χωρὶς κοινωνικὴν δραστηριότητα τῆς Ἐκκλησίας.

Καὶ πράγματι!

Ἡ ὀρθότης τοῦ Δόγματος, περὶ ἧς ὀψίμως ἐσκέφθη νὰ ἀσχοληθῇ ἡ Κρατοῦσα Ἐκκλησία, ἀναφέρεται εἰς τὴν πνευματικὴν περιοχὴν τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ ἄνθρωπος ὅμως ἀντιμετωπίζει καθ' ἑκάστην πλείστας ὅσας ἀνάγκας ὑλικῆς καὶ ἠθικῆς φύσεως.

Τί κάνει ἡ Ἐκκλησία διὰ τὴν ἱκανοποίησιν τῶν ἀναγκῶν αὐτῶν;

Τί κάνει διὰ νὰ προλάβῃ τὸν ἠθικὸν ἐκπεσμὸν τῆς πτωχῆς κόρης;

Τί κάνει διὰ νὰ συγκρατήσῃ ἀπὸ τὴν ἀπόγνωσιν τὸν ἄεργον πατέρα;

Τί κάνει διὰ νὰ ἐπιφέρῃ μίαν βελτίωσιν εἰς τὰς σχέσεις ἐργοδότου καὶ ἐργαζομένων, ὥστε νὰ ἐκλείψῃ ὁ τακτικὸς ἀνταγωνισμός, ποὺ ὁδηγεῖ μοιραίως εἰς τὸν Κομμουνισμόν;

Πόσα ὀρφανὰ καὶ ἄπορα κορίτσια προικοδοτεῖ;

Πόσα νοσοκομεῖα δι' ἀπόρους καὶ ἀνασφαλίστους χριστιανοὺς διατηρεῖ;

Ποῦ εὑρίσκεται ἡ ἀγωνία τῆς Ἐκκλησίας διὰ τὴν διαφθορὰν τῆς γυναικὸς καὶ τί κάνει διὰ νὰ τὴν συγκρατήσῃ;

Ἀποῦσα ἡ Ἐκκλησία ἀπὸ ὅλας αὐτὰς τὰς ἐκδηλώσεις. Νεκρὰ κοινωνικῶς. Ἀνύπαρκτος ἡ παρουσία της παρὰ τῷ λαῷ.

Τὴν κατάστασιν δὲν ἀνατρέπουν αἱ ἐξαιρέσεις μερικῶν καλῶν κληρικῶν, οὔτε ἡ πομπώδης δραστηριότης μερικῶν ἐπισκόπων, οἱ ὁποῖοι πλουτίζουν τὴν ἐπισκοπήν των μὲ ὡραίας ἐπιγραφάς!

Ἐκ παραλλήλου ἡ Ἐκκλησία προκαλεῖ καὶ τὸ λαϊκὸν αἴσθημα μὲ τὴν ἐρανικὴν εἰσφοράν, τὴν διατίμησιν τῶν ἱερῶν μ στηρίων, τὸν πριγκηπικὸν βίον τῶν ἀνωτέρων κληρικῶν, τὴν διάχυτον κοσμικότητα!

Μίαν τοιαύτην κατάστασιν δὲν τὴν διορθώνουν τὰ κηρύγματα καὶ τὰ ἔντυπα. Οὔτε αὐτὰ ἐκδιώκουν τὴν αἵρεσιν καὶ τὸν αἱρετικόν.

Ἐδῶ ὁ διαπρεπέστερος Καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου ἐπαγιδεύθη ἀπὸ τὰς ὑλικὰς προσφορὰς τῶν προτεσταντῶν καὶ ἐχαρακτήρισε ἀχαρίστους μερικοὺς καλοὺς ἐπισκόπους, ποὺ συνέστησαν τὴν ἀπομάκρυνσιν τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ τὸ Παγκόσμιον Συμβούλιον τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ δὲν θὰ παγιδευθῇ ὁ λαός;

Τὸ δόλωμα τοῦ αἱρετικοῦ εἶναι ἀκριβῶς ἡ ἐκμετάλλευσις τῆς παντοειδοῦς ἀθλιότητος τοῦ λαοῦ, ἀλλὰ καὶ τῆς ἐν γένει ἀταξίας τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ βίου.

Πολὺ ὀρθῶς τὸ παλαίμαχον περιοδικὸν

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

Εἰς τὸ Συνέδριον Ἱεροκηρύκων

Κατὰ δημοσιογραφικὰς πληροφορίας εἰς τὸ Συνέδριον Ἱεροκηρύκων ἐξεδηλώθησαν ἐπεισόδια, ὀφειλόμενα ἀφ᾽ ἑνὸς εἰς τὴν παρουσίαν προσώπων, βαρυνόντων μὲν ἐξ ἐπόψεως τίτλων (καθηγηταὶ Πανεπιστημίου κλπ.) γνωστῶν ὅμως ἐκ τῶν ὀρθολογιστικῶν ἀντιλήψεών των ἔναντι τῆς Ὀρθοδοξίας, ἀφ᾽ ἑτέρου δὲ ἐκ τῆς ἄκρως δεσποτικῆς συμπεριφορᾶς τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ἔναντι ἀρχιμανδριτῶν—ἱεροκηρύκων ἀναλωθέντων εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ ἄμβωνος. Ὁ παριστάμενος ἱεροκήρυξ—ἀρχιμανδρίτης π. Αὐγουστῖνος Καντιώτης, ἐνσαρκώνων ἀκραιφνὲς ὀρθόδοξον πνεῦμα, ὑπεστήριξε μετ᾽ ἀξιεπαίνου θάρρους τὰς ἀρχάς, ἐντὸς τῶν ὁποίων ἔπρεπε νὰ πλαισιωθῇ τὸ Συνέδριον.

«Ἡ Ἁγιορειτικὴ Βιβλιοθήκη»

Βαθύτατα μᾶς συγκινεῖ ἡ πολύτιμος συμπαράστασις τοῦ ἐκλεκτοῦ αὐτοῦ περιοδικοῦ, ὅπερ διευθύνει μὲ τόσην σύνεσιν καὶ ἐπιτυχίαν ὁ σεβαστὸς Διευθυντής του κ. Σ. Σχοινᾶς. Οὕτω εἰς τὸ ὑπ᾽ ἀριθ. 269—270 (1ον τεῦχος 1959), δημοσιεύει προσωπικὸν ὑπόμνημα τοῦ Διευθυντοῦ του πρὸς τὸν κ. Πρωθυπουργὸν καὶ τὸν ἐπὶ τῆς Παιδείας ὑπουργόν. Ἐπὶ πλέον ἀναδημοσιεύει ἐκ τῆς «Φωνῆς» αὐτούσιον τὸ πρὸς τὴν Ἱεραρχίαν ὑπόμνημα τοῦ Μακαριωτάτου Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας κ, Χριστοφόρου. Ἡ κυκλοφορία τοῦ περιοδικοῦ, ἡ σχέσις του μὲ τὴν Ἀκρόπολιν τῆς Ὀρθοδοξίας, τὸ Ἅγιον Ὄρος καὶ τὸ ἐγνωσμένον κῦρος του δίδουν τὸ μέτρον τῆς σημασίας τῆς συμπαραστάσεώς του. Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς τὴν φίλην «Ἁγιορειτικὴν Βιβλιοθήκην», ἥτις δύναται νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς τὸ περιοδικόν μας.

Ἡ ἑορτὴ τῆς χιλιετηρίδος

«Οἱ φίλοι τοῦ Ἁγίου Ὄρους» σκέπτονται νὰ ἑορτάσουν τὴν χιλιετηρίδα ἀπὸ τῆς συστάσεως τοῦ μοναστικοῦ αὐτοῦ Κέντρου. Αἱ ἑορταὶ πρόκειται νὰ γίνουν εἰς Ἅγιον Ὄρος. Ἐπὶ κεφαλῆς τῆς προσπαθείας αὐτῆς φέρεται ὁ γνωστὸς διὰ τὰ φρονήματά του, ὀροταριανὸς καθηγητὴς κ. Γερ, Κονιδάρης. Εἴμεθα βέβαιοι, ὅτι οἱ ἐν σπηλαίοις καὶ ταῖς ὀπαῖς τῆς Ἀθωϊτικῆς γῆς ἐνδιαιτώμενοι ἅγιοι ἀσκηταί, ἀλλὰ καὶ οἱ ἐν τοῖς κοινοβίοις καὶ ἄλλοις μοναστικοῖς συγκροτήμασι ἐφησυχάζοντες ὁσιώτατοι μοναχοί, δὲν θὰ ἀνεχθοῦν τὴν οὐρανίαν γαλήνην τῆς ἀγγελικῆς πολιτείας των νὰ διαταράξουν τοιαῦται κοσμικαὶ ἀσχημίαι. Ὁ καλύτερος ἑορτασμὸς θὰ εἶναι ἡ διάπυρος εὐχὴ τῶν ἀντιλαμβανομένων τὴν ὑπερτάτην ἀξίαν τῆς ἁγιωνύμου πολιτείας τοῦ Ἄθωνος, ὅπως ἡ Ὑπεραγία Θεοτόκος σκέπῃ καὶ περιφρουρῇ τὸν νοητόν της κῆπον.

«Τρεῖς Ἱεράρχαι» (Φεβρουάριος 1958) παρατηρεῖ: «Οἱ ἀγῶνες δὲν ἐπιτυγχάνουν μόνον μὲ κηρύγματα καὶ διανομὴν φυλλαδίων, ἀπαιτεῖται ἐπὶ πλέον καὶ τὸ ΠΝΕΥΜΑ μὲ τὴν γενικωτέραν σημασίαν τῆς λέξεως».

Αὐτὸ ὅμως τὸ ΠΝΕΥΜΑ λείπει. Τὸ ΠΝΕΥΜΑ τῶν ἀποστόλων καὶ τῶν πατέρων, οἱ ὁποῖοι εἶχον δημιουργήσει ἑνιαῖον ἐκκλησιαστικὸν βίον, μὲ διδασκαλίαν καὶ κοινωνικὴν δραστηριότητα· πρὸ παντὸς δὲ ἐθυσιάζοντο χάριν τοῦ ποιμνίου των!

«Πίστις ἄνευ ἔργων (δηλαδὴ κοινωνικῶν ἔργων) νεκρὰ ἐστὶ» (ἀπόστολος Ἰάκωβος).

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Τὴν Κυριακὴ 15)3)59 καὶ ὥρα 11 καὶ 30' πρωϊνήν, ὁδὸς Κάνιγγος 32, θέλουσι διενεργηθῆ αἱ ἀρχαιρεσίαι τῆς Ἑνώσεως Νέων. Παρακαλοῦνται ἅπαντες οἱ νέοι Γ.Ο.Χ. μέλη τῆς Ἑνώσεως, ὅπως προσέλθωσι ἀπαραιτήτως. Ἐκ τῆς προσελεύσεώς των ἢ μή, κρίνεται τὸ μέλλον τῆς Ἑνώσεως.

Διὰ τὸ Δ. Συμβούλιον

Ὁ Πρόεδρος	Ὁ Γεν. Γραμματεὺς
ΚΟΣΜΑΣ ΦΙΝΤΙΡΙΚΟΣ	ΣΤΕΛΙΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

Πολύτιμοι συνεργάται

Κατ᾽ αὐτὰς ἦλθον εἰς Ἀθήνας ὁ ἐξ Ἁγίου Ὄρους πατὴρ Ἀντώνιος Μουστάκας καὶ ὁ ἐκ Πάρου πατὴρ Μᾶρκος Χανιώτης, μοναχοὶ καὶ σημαντικοὶ παράγοντες τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος. Ἡ παρουσία των ὠφέλησε καὶ ἐνίσχυσε τοὺς πάντας.

Συγχαίρομεν θερμῶς

Βαθυτάτην ἱκανοποίησιν ᾐσθάνθημεν πληροφορηθέντες, ὅτι ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ἀργολιδοκορινθίας κ. Χρυσόστομος, ἐπέμεινε ἐπὶ τῆς καταργήσεως τοῦ μεταθετοῦ τῶν ἐπισκόπων, χαρακτηρίσας εὐστοχώτατα τὴν μετάθεσιν, ὡς παράνομον διαζύγιον. Συγχαίρομεν τὸν Σεβασμιώτατον διὰ τὰς ὀρθοδόξους ἀντιλήψεις του καὶ ἐλπίζομεν μετὰ τοῦ αὐτοῦ σθένους νὰ ὑποστηρίζῃ πάντοτε τοὺς θεοσυστάτους θεσμοὺς τῆς ὀρθοδοξίας.

Ἡ Μεγάλη Τεσσαρακοστὴ

«Τὸ στάδιον τῶν ἀρετῶν ἠνέωκται». Ἤδη εἰσερχόμεθα εἰς τὴν κατανυκτικὴν περίοδον τῶν πνευματικῶν ἀγώνων τῆς Ἐκκλησίας, τὴν Μεγάλην Τεσσαρακοστήν. Ἂς συναισθανθοῦμεν τὴν πνευματικότητα τῆς περιόδου καὶ ἂς ἐπιδιώξωμεν, θείᾳ χάριτι, νὰ τὴν διέλθωμεν ἐν ἀγάπῃ, πραγματικῇ νηστείᾳ καὶ ἐσωτερικῷ καταρτισμῷ,

Μνημόσυνον

Τὴν δευτέραν Κυριακὴν τῶν Νηστειῶν τελεῖται 40)θήμερον μνημόσυνον εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἁγίας Φιλοθέης (Πετράλωνα), ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ προσφιλοῦς μας Ἱεροκήρυκος ΝΙΚΗΤΑ ΔΙΑΚΟΓΙΑΝΝΗ.

Πανήγυρις Ἱεροῦ Ναοῦ

Τὸ προσεχὲς Σάββατον πανηγυρίζει ὁ παρὰ τὴν Νέαν Σμύρνην Ἱερὸς Ναὸς Ἁγίων Θεοδώρων. Ἀφ᾽ ἑσπέρας θὰ ψαλῇ ὁ Μέγας Ἑσπερινὸς τὴν δὲ πρωΐαν ἡ Θεία Λειτουργία μετ᾽ ἀρτοκλασίας

Οἱ ἐπιθυμοῦντες ὅθεν δύνανται νὰ μεταβῶσι διὰ τῶν Λεωφορείων Ν. Σμύρνης (στάσις Πανιωνίου ἢ Ἁγίας Παρασκευῆς).

Ἐκ τοῦ «Γενικοῦ Φιλοπτώχου Ταμείου» τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. ἐδόθησαν κατὰ τὸν μῆνα Ἰανουάριον 1959 εἰς διαφόρους ἀσθενεῖς καὶ ἀπόρους δραχμαὶ 3,220. Κατὰ δὲ τὸν μῆνα Φεβρουάριον δραχμαὶ 2.605.

ΜΕΛΕΤΙΟΣ ΠΗΓΑΣ
"ΧΡΥΣΟΠΗΓΗ„
Κειμήλιον τοῦ γένους. Χαρτόδ. δραχ. 80, Πανόδ. δρχ. 95, Δερματ. 105.
Πηγὴ Ὀρθοδόξου Βιβλίου
Κάνιγγος 32